

# SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat  
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto  
3 fl. po pošti.

Št. 1.

15. januarja 1856.

V. tečaj.

## Pridiga na Svečnico.

(Govoril M. H.)

(Jezus nam izveličanje, luč in slava.)

— „Moje oči so vidile tvoje izveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom in v čast Izraelu, svojemu ljudstvu. Luk. 2, 30 — 32.“

### U v o d.

Jeruzalemski tempelj je bil edini tajistega časa, kjer se je pravi Bog častil, in kjer so obljube Mesija hranile se in živele. Dans se prikaže Mesija sam pervikrat v tempelju, včlovečeni Sin Boga Očeta; rahlo dete Jezus se prikaže v hiši svojega Očeta: kdo ga bo spoznal in sprejel? Glej! devična mati čudno lepa, pa vsa ponižna in pošena stopi v sveto vežo, na rokah rahlo mlado dete, in opravi daritev, ki je po Mojzesovi postavi zapovedana. Ona postavi svojega pervorojenega pred Gospoda in daruje dva mlada golobca. Kdo spozna, da je ta mati žegnana med ženami in njeno dete božji Sin? Staremu duhovniku, pravičnemu Simeonu, je bilo po svetem Duhu razodeto, da ne bo vidil smerti, preden ne vidi Gospodovega Kristusa. Marijo koj zagledati, že spozna po božjem razsvetljenji, da je milo dete na njenih rokah obljubljeni Izveličar; neiszrekljivo vesel se bliža sveti materi, vzame svete sladke groze poln božje dete na svoje naročje, in njegova zamaknjena duša se izlije v lepo lepo prerokovanje: „Zdaj spustiš svojega hlapca, Gospod! po svoji besedi v miru, ker so vidile moje oči tvoje izveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom, in v čast Izraelu svojemu ljudstvu.“ Luk. 2, 30.

Kako imenitno in resnično je Simeon prerokoval, bomo pre-mišljevali v današnji pridigi. Spoznali bomo, da je nam Jezus izveličanje, luč in slava.

### Razlaganje.

Srečen si, častivredni duhovnik, stari Simeon! po katerem so rajni očaki zdihovali, po katerem vse pobožne Izraelske duše hrepenijo, katerega tudi modri ajdi dočakujejo — ti ga na bogaboječem sercu deržiš, svoje in vsega sveta izveličanje, luč in slavo!

1. Ti ga imenuješ izveličanje Gospoda, sveti Duh skoz te govori. Glej, Simeon! to rahlo dete je večlovečni Sin božji; on bo kakor nedolžno jagnje grehe sveta na se uzal, on bo prostovoljno pokoren do smerti, on bo po nedolžnem umerl na svetem križu, in bo tako stari dolg Adamov poplačal, in vsem ljudem ljubezen in milost božjo pridobil. O zaspi v miru in hiti pobožnim očakom oznanovat, da ura se bliža, ko bojo iz predpekla rešeni; zaspi mirno in veselo! Veselimo in radujmo se pa tudi mi, preljubi kristjani moji! Jezus je tudi naš Izveličar, tudi za nas je svoje življenje dal v grenko smert na križu, tudi nas je pogubljenja rešil in milost božjo nam pridobil. „Nikar za spremenljivo zlato in srebro, govori sv. Peter L 1, 18., temuč za drago kri Kristusa nedolžnega in neomadeževanega jagnjeta smo odkupljeni.“ In kakor se je na križu za grehe sveta nebeškemu Očetu daroval, se daruje skoz in skoz za naše grehe v nekervavi daritvi sv. maše. Kakor ga je nekđaj Marija v tempeljnu darovala, se daruje vsak dan tam na svetem oltarju. Nekđaj ga je Simeon na svoje roke uzal, zdaj ga pa v podobi belega kruha mašnik novega zakona v svojih rokah derži in kristjanom kaže. O ponizaj se keršanska duša! in padi na kolena, vzdigni zaupljivo svoje oko in serce k Izveličarju. Glej! za tvoje grehe se na oltarju daruje, glej in izdihuj: Jezus, Bog in Izveličar moj! jaz te molim in častim, zakaj za moje in vsega sveta grehe si umerl na križu, za me se daruješ v nekervavem ofru sv. maše. Bodi moj Izveličar zdaj in vekomaj! Bodi pa le tudi ti ljuba duša! svojega Izveličarja vredna! Po njem smo otroci božji postali, pa mi moramo njegovi pokorni otroci ostati; v svetih zakramentih nam teče studenec božje milosti, mi moramo gnado nam tako drago pridobljeno ohraniti in po njej in ž njo delati: mi moramo po Jezusovem nauku živeti, zakaj

2. Jezus je „luč v razsvetljenje nevernikom.“ — V polnočni temoti so pred Jezusom narodi živeli. Judje so sicer pravega Boga poznali, pa večidel v prazne vere in posvetne reči bili zakopani. Gerki in Rimljani so bili v posvetnih rečeh in umetnostih čudno omikani, molili so pa lažnjive bogove in njim v čast doprinašali gerde in strašne pregrehe, — drugi narodi so tudi malikovavei bili in živeli ko divja zverina. V temnice malikovanja, hudobije in nevednosti zasveti luč Jezusovega evangelja. V vse kraje sveta nesó apostelni pravo luč Jezusove vere, jo nesó v temne loge divjih narodov, in glej! skoraj se razlegajo tam pesmi in molitve v čast pravemu Bogu, se razcvetuje pošteno, čisto in sveto življenje: kolikor je kristjanov — toliko svetnikov! Pa kaj bi vam od nekđajnih časov pravil! Berite bukvice bratovščine sv. Leopolda ali liste naših rojakov, gorečih misjonarjev v srednji Afriki, kjer pobožni mašniki divjim ajdom sveto vero ozna-

nujejo; tudi tam beži kakor črna megla pred svetlim soncom malikovanje in hudobija: divji, neumni, sovražni, hudobni ljudje so sedaj pohlevni, nedolžni in pobožni kristjani. So med novospreobrnjenimi Indianci v Ameriki keršanske občine, kjer dobri zamorci do smertne ure kerstno nedolžnost hranijo, in kjer vera in lepo zaderžanje cveti, kakor nekdanj pri prvih kristjanih. Jezus je bil, je in bo „luč v razsvetljenje nevernikom.“ Kristjanski bratje in sestre! nam je luč sv. evangelja Jezusovega že pri zibeli svetila, že ljubi starejši in učenci v šoli so nas sv. vero Jezusovo učili; njegova božja beseda se glasi iz katoljskih pridržnic: pa kader življenje današnjih kristjanov spregledaš, o koliko greha, koliko del teme in hudobije najdeš in vidiš med njimi! Od kod to? Je mar sv. evangelje svojo moč zgubilo? ali je našim časom druga luč potrebna? Beseda božja je bila in bo ojstra ko dvorežeč meč in močna vekomaj; in ni in ne bo drugega imena, po katerem bi zamogli izveličani biti, kakor presladko ime „Jezus;“ ni drugega pota v nebesa, kakor ki ga kaže cerkev Jezusova: pa naše v pregrešne in posvetne reči zakopano serce se ustavlja božji resnici, mi vidimo in poznamo pot k nebesom, pa nočemo po njem hoditi — in sami sebe pogubljam. Oh odprimo svoje serca, da jih razsveti in ogreje luč besede in gnade Jezusove, zapustimo stare pregrešne pote, in bogajmo sv. apostelnu Pavlu, ki pravi: „Prikazala se je milost Boga, Izveličarja našega, ktera nas uči, da se odpovemo hudobiji in posvetnim željam, ter trezno, prijetno in bogaboječe živimo na tem svetu — da bomo prijetno ljudstvo uneto za dobre dela.“ Tit. 2. „Luč (našega svetega življenja) se naj sveti med ljudmi, da naše dobre dela vidijo in hvalijo Očeta, ki je v nebesih.“ Mat. 5, 16. Tako bodemo deležni časne in večne časti in slave Jezusove — ktereга Simeon imenuje

3. „Slavo svojega ljudstva Izrael.“ Jezus Kristus, ki sedi na desnici Boga Očeta, je naša čast na zemlji, naša slava v nebesih. Verovati v križanega Sina božjega, kakor apostelj Pavl I. Kor. 1, 23. pričuje, je bilo „Judom pohujšanje, ajdom neumnost,“ ime kristjan zaničevano in zasramovano: pa glej! skoraj je postalo Jezusovo ime veliko in častljivo med vsemi narodi, njegov križ se bliskeče na visokih stolpih velikih mest in majhenih vasi, njegov križ je nar lepši kinč kraljeve krone, in je znamenje nar večje časne slave, ki ga zlahtni gospodje na persih nosijo; ime kristjan je nar častistlivejše ime po celem svetu. Bili so brezbožni modrijani, ki so hotli sv. cerkev Jezusovo podreti in ukončati, njegovo sveto ime do čistega izbrisati: pa njih kosti so že davno v prah razpadle in njih prekleti spomin je ugasnil — Jezus in njegova sv. katoljska cerkev stoji nepremagana in neomadeževana. Sami smo pred nekoliko letmi doživeli, da se je sveta cerkev

Jezusova po časopisih zaničevala in duhovni stan zasramovan bil in po peklensko obrekovan. Prirojili so zapeljivci, in se lažljivo prijatle prostega ljudstva imenovali; ti so med pobožne kmete nevero sejali in nove zlate čase vesolne sreče in izveličanja obetovali, sreče in izveličanja brez Jezusa! Pa kje so zapeljivci in zapeljani? Pravica božja je marsikterega zapeljivca zadela, veliko zapeljanih je spoznalo, kako neumno so ravnali in v kako nesrečo so zabredli! „Ako Bog Gospod hiše ne zida, trudijo se zastonj, ki jo stavijo,“ ps. 126, 1. Srečo in slavo so obetali brez Jezusa, kje je sedaj tista sreča in slava? Bolezni in hude leta hodijo po svetu — kri se prelija, solze pretakajo — vesolen svet izdihuje! — Na noge kristjani! nazaj h Kristusu — pri njem je prava sreča in slava! Spoznajte sedaj, kako po očetovsko skerbita za nas, naš sveti oče papež Pij in naš presvitli cesar Franc Jožef. Brali smo po novicah, da sta se spogovorila in pogodila, kako da naj po celem našem cesarstvu naša sv. katoliška cerkev svoje nekdanje, stare pravice nazaj dobi. Sv. cerkev ima sedaj popolnoma oblast, pri cerkvenih rečeh vse tako uravnovati in verne tako voditi, kakor za prav, potrebno in dobro spozna. Papežu in cesarju je le to pri sercu: vse ljudi k Jezusu nazaj peljati, kterege so zapuščati jeli, k Jezusu, kjer cveti za vse prava sreča in slava. Prosimo Boga, da to vse srečno izide, — in dočakali bomo pri Jezusu gotovo boljših, srečnejših časov. Pa tudi sami se podajmo k Jezusu nazaj, veselimo se, da smo kristjani, ime „kristjan“ naj bo naša sreča in slava. Marsikteri posvetni modrijan in bahač te bo morebiti zasmehoval in zasramoval, da se tako zvesto deržiš Jezusa in njegove sv. cerkve. Pa verjemi mi, kar ti pravim: V sercu, na skrivšem te ravno ta modrijan in bahač štima in zaviduje; zakaj prave sreče on nima, ktero ti pri Jezusu uživljaš. Pa bodi, da smo na tem svetu nesrečni, zaničevani in omilovani: naša sreča — naša slava je tam gori nad zvezdami pri Jezusu! „Veselite se vaše plačilo je obilno v nebesih!“ Luk. 6, 23.

### S k l e p.

Ljubi bratje in sestre moje! Danes se sveče žegnujejo. Svetile bojo tukaj pri sv. opravilih in tudi doma pri vaših molitvah. Oh spominjajte se pri tem na to, kar se je na Svečnico v tempeljno godilo! Kar je Simeon Jezusa imenoval, to je tudi za nas: Jezus je nam izveličanje, luč in slava. Hvalimo in ljubimo Jezusa, ki je naš izveličar skoz svojo smert na križu, deržimo se njegovih svetih naukov, — to bode naša časna in večna sreča in slava. Mirno in sladko bomo že tukaj živeli, — mirno in sladko enkrat zaspali — mirno in sladko enkrat počivali na večne čase! Amen.

## Nedelja Kvinkvagezima.

(Govoril L.)

(Človek po mesu — človek po duhu.)

Beseda jim je bila skrita in niso razumeli, kar je bilo rečeno. Luk. 18, 34.

### U v o d.

Mozes na Sinajski gori z Bogom govori in postave prejema iz božjih ust za Izraelsko ljudstvo; Izraelci pa zabijo Boga in njegovih svetih zapovedi; krog zlatega teleta skakaje malika molijo. Le malo se jih Boga spomni, in malikovanja zderži.

Pavl in Barnaba oznanujeta sveto vero mestu Ikoniji v judovskem tempeljnu. Judje in Gerki pridejo ju poslušat, in mnogo jih veruje. Nekaj Judov pa nadraži in našunta ajde, da se velik punt uname ter aposteljne v smertno nevaršino pripravi. Eni so poslušali in verovali, drugi so se zoperstavili in neverni ostali. Kakor nekdaj, tako dans.

V cerkvah se dones sv. rešnje telo na oltarju izpostavlja, odrešnik Jezus Kristus v podobi kruha vidno na oltarju kraljuje, in množice pobožnih kristjanov krog oltarja klečijo, ter večnega kralja v priserčni molitvi častijo. Pa še večje trume za veselicami hitijo, in v pregrešnih sladnostih malike častijo. Od kod ta razloček med ljudmi? Bil je nekdaj in najde se dans. Eni se svete vere in cerkve in božje besede veselijo, drugim se ustudi, jo zanemarjajo in se ji zoperstavljajo; ljudje so dvojni — eni so mesni, ki po mesu živijo, drugi pa duševni, ki po duhu živijo. Ti pa, ki po mesu živijo, morejo razumeti, kar je duševnega: „Kteri po mesu živijo, mislijo na mesno, ktere pa duh vodi, mislijo na duševno.“ Rim. 8, 5. Spomnite se besed sv. evangelja: Jezus aposteljnomo svoje terplenje prerokuje, da bo izdan, zasramovan, zapljuvan in umorjen, oni pa tega niso razumeli: „Beseda je jim bila skrita in niso razumeli, kar je bilo rečeno.“ Niso razumeli, ker še niso bli duševni; Jezus od svojega terplenja govori, oni pa mislijo na posvetne časti. Keršanske vere nebeška lepota se kristjanom oznanuje, pa mnogo jih se je ne veseli, je ne razumi, ker živijo po mesu, ne po duhu. „Mesni človek ne razumi, kar je božjega duha.“ I. Kor. 2, 14. Poslušajte in razložil vam bom: I. kako človek mesen postane; II. in kako zamore spet duševen postati. Sv. Duh! s svojo gnado vodi nas v tem premišljevanji!

I. Dve drevesi na enem homcu stojite, eno sonce ju obsija, ena zemlja ju živi. Pride čas, eno lepo cveti in bogato rodi; drugo zraven njega se v zelenem perju košati, nima zlahtnega cvetja, nima nobenega sadja. Dva človeka sta; ena kopel svetega kersta je nju prerodila; enaka dota božje gnade je bila obema; enako skerbljivo je dobra

mati, katolijska cerkev za oba skerbela, jima nauke in dušne darove po eni meri delila. Pa eden se njenih naukov in darov veseli, po njih živi; drugemu se ustudijo, jih sovraži, zaničuje. Od kod je takšen razloček med njima. Uni je duševen, po duhu živi; ta je pa mesen, po mesu živi. Uni je otrok božji, kakor sv. Paul spričuje: „Ktere duh božji vodi, ti so otroci božji.“ Rim. 8, 14. Mesen človek je pa sovražnik božji; zakaj „prizadevanje mesa je sovraštvo zoper Boga, ker se božji postavi ne podverže, se tudi podvreči ne more.“ Rim. 8, 7.

Mesen človek se mu po pravici pravi, ker v njem meso, in neukroteno poželenje gospoduje; — duh in duša je revna dekla, — še ziniti ne sme s svojim nebeškim glasom — vest mora molčati. Drugega Boga v svojem oltarju ima — svoje grešno meso; po drugih zapovedih ravna, ktere mu poželjivost veli; svet, misli, je le za njega stvarjen — s posvetnimi mislimi se njegov duh pase, da se k nebu povzdigniti ne more; lepe nebesa mu zginejo spred oči — na zemlji jih išče. Povej mu od Boga, — ne bo te razumel, ker Boga spoznati si nikdar ni prizadjal; „prizadevanje mesa je sovraštvo zoper Boga.“ Povej mu od veselja nebeškega, ne bo se ga veselil, nečisto je njegovo veselje, umazana je njegova duša od persti posvetnih skerbi. Božja beseda se mu pristudi, mu je dolgočasna, ker je ne zastopi, zakaj meso ne more razumeti, kar je dušnega. Ne more zapopasti veselja in sreče, ktero so svetniki in svetnice uživali v ljubezni do Boga. Nespametno se mu zdé, kar je ljubi Izveličar učil: poterpežljivo nositi svoj križ, kar so svetniki govorili: premagovati in zatujevati samega sebe. Mesni človek ima, oči, pa ne vidi, ker so mu okaljene dušne oči. Strasti, ki v grešnem sercu gospodovajo, temne megle pred duhom nakupicijo, ter ga tamnijo. Godi se mu, kakor slepcu. Nad vsemi ljubo sonce sije, čez vse svoje zlate žarke cedi; slepec jih vendar ne vidi, — je mar sonce tega krivo? Vsem sveti ljubo sonce keršanske resnice, duševni človek se ga veseli, veselo mu svoje serce odpira, varno ga v svojem sercu hrani; zakaj da ga mesni človek ne vidi, se ga ne veseli? Poželjivost mesa mu je duha zatamnila; s temnimi meglami je duh pokrit. Svete zgodbe nam pravijo od Samsona, kateri je bil neznano mocen in strah vsem sovražnikom. Prekanjeno ga vjamejo, vjetemu oči izpehnejo, in lase ostrižejo, v kterih je bila njegova moč. Dvema stebroma ga priklenejo, kjer je bil primoran noč in dan težek mlin verteti. Vjetemu in oslavljenemu Samsonu podoben je mesni človek. Oslepele so mu dušne oči, oslabele so mu dušne moči; goniti mora mlin svojega pregrešnega mesa. O žalostni, revni stan mesnega človeka. Kdo bi ga ne obžaloval? Sovražnik božji je, slep za svojo večno serco, mertev za lepo, nebeško domacijo. „Zakaj ako bote

po mesu živeli, bote umerli; ako bote pa dela mesa z duhom morili, bote živeli.“ Rim. 8, 13.

Kako pa človek mesen postane? Premislimo, morebiti da je kdo od nas na tem poti, da se verniti ve!

Deklica pridno podučena kot lilija izraste, dopadljiva Bogu, veselje angeljev, upanje in čast svojih starišev. Veseli se Boga, ki v njenem čistem sercu prebiva. Živi sramožljivo in čisto; posluša rada božjo besedo, opravlja zvesto svoje molitve. Malo let je preteklo, kako grozno se je spremenila! Božja služba ji je predolga; božje besede ne posluša, druge misli ji blodijo po glavi; z dragimi oblačili se lepotiči. Meso gospoduje, duša kot revna dekla molči. Tako je deklica grešna postala, tako jih tavžent postaja. Kakor hitro se ljubezen do greha zbudi, se že ljubezen do Boga zgubi. — Mladenč se domá prav skerbno izredi, od učnikov prav lepo podučí. Trud in nauki že nar lepši sad obetajo, — vsaka nesramna besedica, ki jo kje sliši, mu lica rudeči. Ah meso je že tudi njega omamilo! Slaba tovaršija je čisto serce skalila. Z hudobnimi se je obhodil, in sam hudoben postal. Zdaj ne mara za cerkev, ker ne ljubi več Boga; božje besede ne posluša, molitev se mu pristudi — mesto teh nebeških tovaršic je peklenške tovarše dobil. Bil je pred duševen, postal je mesen, grešen, sovražnik božji. Zakaj ta ne mara za keršansko resnico — dušo je mesu predal. Posvetno blago ga bolj skerbi, pijančuje, vesuje — božja gnada ga je zapustila — mesen je! Ljubi poslušavi, kedar nimate veselja do Boga, in božje službe in božje besede, premislite dobro, da ste na poti, mesni postati. Vernite se hitro, konec tega pelje v smert, kakor nam apostelj Paul spričuje: „Prizadevanje mesa je smert, prizadevanje duha je življenje in mir.“ Rim. 8, 6. Premagajte meso in njegovo grešno poželenje, postanite duševni; poslušajte kako?

II. Gledali ste žalostni stan mesnega človeka, poglejte pa tudi srečo duševnega, in razsodite: kdo nju je srečnejši? Bog duševnega človeka posebno ljubi — on pa Boga; njemu dopasti edino želi. Ne boji se Boga kot ojstrega sodnika, veseli se njega kot ljubeznivega očeta. „Oh kako je mogoče, je svete ljubezni vneti Filip Neri večkrat izklical, da človek, ki v Boga veruje, še kej drugega ljubiti zamore, kakor le samega Boga.“ Duševni ljubi in razumi božjo besedo; ona mu je veseli glas iz svitle domačije, kateri vesel sprejema. V veselih urah ga vodi in prevzetnosti varuje, v žalostnih ga tolaži in podpira. V svojem sercu veselje nosi, kterega mu tudi časne bridkosti podreti ne morejo. Rad vesel pogleduje v nebesa, tam ga čaka neizrečeno, večno veselje! Srečen je duševni in ta sreča iz Boga izvira. Pomislite to srečo, kdo bi je ne želel? Hočete jo najti, postanite duševni!

a. K Jezusu pride mladenč in ga upraša: „Gospod, kaj naj storim, da pridem v nebeško kraljestvo?“ Jezus mu veli: „izpolnuj zapovedi.“ Mladenč mu odgovori: „Vse zapovedi sem izpolnoval od mladih dni.“ Jezus mu pa reče: „Ako pa hočeš popolnoma biti, prodaj vse, razdaj ubogim, in hodi za menoj.“ Mladenč to čuti, se žalosten odverne. Mat. 19. Te besede je ljubi Jezus tudi tebi govoril, ki po mesu živiš in hočeš duševen postati.

Časne skerbi tvojega duha zatamnijo, le duševnim je dano skrivnosti božjega kraljestva gledati. Ko se je Jezus mestu Jerihu bližal, je slepec poleg pota sedel in Jezusa ni vidil. Pa želel je Jezusa viditi in za njim hoditi; zatorej ga prosi in kliče: „Jezus, sin Davidov, usmili se mene.“ Jezus obstoji in mu reče: „Spreglej, tvoja vera ti je pomagala.“ Mrena, ki mu je oči tamnila, se sname spred oči, slepec spregleda, vidi Jezusa in gré za njim. Taka bo pregrešnim, ki po mesu živijo! Prizadevajte si duševni postati, in mrena, ki je tamnila luč dušnih oči, se bo otrenila, spregledali bote, vidili in ljubili resnico. Mrena, ki vas slepi za Boga in božje reči, je to, da nepotrebno, nezmerno hrepenite po časnih rečeh. Vedite, da niste stvarjeni za to ped časnega življenja, da na tej zemlji vam ostati ni. Druge kraje v svetlih višavah je vam ljubi Bog odločil, tam bote prebivali in sladkejšega veselja uživljali. O da bi se le enkrat tega prav živo spomnili? „Kar je zgoraj, premišlujte, ne posvetnega.“ Kol. 3, 2. „Iščite narpred božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo bo vam priverženo.“ Mat. 6, 33.

b. Hočete duševni postati, odpovejte se vsemu, kar ste dosihmal ljubili pregrešno. Ta, ki le na temnih potih pregrešnosti nar raji hodi, — ki le umazane govore nar ljubše posluša, naj zapusti pogubljive pote, naj slovo da pregrehi. Lepša, imenitnejša ljubezen bo njegovo serce objela. Ta, ki le ljubi posvetno veselje in blago, in se jih ne nasiti, naj okusi le enkrat sladkosti nebeške hrane; in merzelo ga bo nad vsem posvetnim veseljem. Vsak naj premaga strast, kateri je nar več udan, ona je preveza, ktera mu je pred dušnimi očmi, in ga slepari. Mozes je v puščavi ovce pasel. Bog se mu prikaže v gorečem germu, ki pa ne zgori. Bliža se gledat to čudno prikazen, ko iz plamena te glas začuje: „Ne hodi bližej, izuj svoje čevlje, zakaj te kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja.“ Exod. 3, 5. Posvetnež, tebi Bog ravno tako govori. Izuj svoje posvetne misli, pred da v cerkev stopiš; zakaj kraj, kamor hočeš stopiti, je sveta zemlja. Komur je serce polno hudih želj, in glava polna posvetnih misel, kako bi božja beseda, sveta resnica rodovitne zemlje našla?

c. Hočete duševni postati, ocedite dušne gerdobe in grehe. Pri spovednici naj se začne vaše prerojenje. Čista spoved bo izbrisala dolge



pregreh in solze resnične pokore bodo omile duše vseh madežev, vam božjo prijaznost in ljubezen pridobile, z močjo božje gnade bogato obdarile. Bratje! ubogajte aposteljnu, ki nas toliko opominja: „Bratje! nismo dolžniki mesa, da bi po mesu živeli.“ Rim. 8, 12. Gledajte pa tudi, da izrujete korenine pregreh, slabo nagnenje, hude strasti. V enem mahi vam scer ne bo mogoče; božja gnada bo z vami — kaj bi bilo temu nemogoče, kteremu Bog moči deli. Ste prvo stopinjo serčno storili, bo slednja ložeja. Po poti pokore pridete na pravo pot, dalje holje bote ljubili Boga, spoznovali resnico, in vaše serce se bo unelo za Boga in božje reči. Uprašate, kako bi vam bilo mogoče te pot hoditi? kdo bo vam pomagal? Hodili so ga pred vami svetniki in svetnice — zakaj bi vam bilo nemogoče? Le molite in prosite, pomagal bo vam Jezus Kristus, pomagala bo Marija, angelj varh in vsi svetniki, vsa nebeška truma bo za vas prosila. Več se veseli nebeška družina zavolj spokorjenega, kot zavolj devet in devetdeset pravičnih, kteri pokore ne potrebujejo. Mat. 18, 13.

### Sklep.

Verni kristjani! bliza se sveti postni čas — čas pokore in posvečenja. Dobro, modro ga upotrebujte k svojemu izveličanju. Prizadevajte si, delom mesa — pregrešnosti odumreti, da bote z Jezusom k novemu duševnemu življenju ustali. „Ako bote dela mesa z duhom morili, bote živeli.“ Rim. 8, 13. Tako je sv. Avgustin post zastopil in je učil: „Pravi post je, greha se skerbno varovati in zderževati se vseh posvetnih sladnost.“

Keršanski brat! keršantska sestra! na kterem potu hodita vidva? Sta na pregrešnem, mesnem potu, ali sta na izveličavnem duševnem potu? Lehko bota spoznala. Ako ljubita Boga in sveto resnico, se veselita božje službe, božje besede, blagor vama — na duševnem potu sta. Če se pa Boga le malokdaj spominjata, cerkve se zogibata, in se vama studi božja beseda, gorje vama, na hudem mesnem potu stojita. Naj bo vama te sveti postni čas resno povabilo, pot mesa zapustiti — in pot pokore nastopiti. Oba pota peljeta v večnost — eden v večnost srečno, uni pa v večnost nesrečno. Kdor se hoče z Jezusom večno veseliti in kraljevati, mora tudi z Jezusom terpeti in se zatajevati. Amen.

## Postne pridige.

(Govoril L. F.)

### Perva postna nedelja.

(Jezusova ljubezen in naša nehvaležnost.)

„Glejte gremo gori v Jeruzalem, in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sina človekovega po prerokih.“ Luk. 18, 31.

### U v o d.

Kam je letal te dni posvetni svet? Letal je za posvetnim veseljem — letal tako naglo in slepo, kakor da bi šlo za sveti raj, za vesele nebesa. Ali minuli so dnevi posvetnega veselovanja in trusa, utihnile so gosli, trobente in citre, — pri kraji je smeh in ples, plosk in petje, — nehale so vse pustne veselice, — nastopila je tiha žalost. Spet smo skusili, da je res: Svet preide in njegovo veselje! — Kam pa gremo mi? Kam hočem vas peljati ta sveti postni čas — čas našega posvečenja in izveličanja? Danes osem dni je Jezus svojim učencem rekel: „Glejte gremo gori v Jeruzalem, in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sina človekovega po prerokih,“ — in ravno se začne postiti, jame moliti in se na svoje težko delo pripravljati? Ja, ljubi poslušavci! za Jezusom hočemo ta sveti postni čas hoditi, za njim iti v Jeruzalem, kjer se bo vse dopolnilo, kar je pisano po prerokih. Pokazal vam bom tam nekaj podob, nekatere lepe, nekatere strašne, vse so za nas, nekatere tudi od nas ali po nas. „Preč od igre in plesa — od posvetnega potresa — O človek zapomni si — križ, pepel povejo ti, kar je na svetu rojeno — bo v prah, pepel spremenjeno.“ Tako se po slovensko glasi latinska pesem, ki se v sv. maši na pepelnico sredo poje; — s temi besedami vas tudi jaz kličem, preč od pregrešnega veselja — za Jezusom idimo v Jeruzalem — podobe hočem tam vašim dušam pokazati — za naše serca, nekatere tudi po naših srcih; ktere so te podobe? Uzete so vse iz Kristusovega terpljenja. Kristus naš izveličar — Judaž Iskariot, ki ga je izdal — Peter, slab in boječ, ki je Kristusa zatajil — Pilat, ki je v Jezusovo smert privolil in potem svoje roke omil, — Judovski starašine in Magdalena pod križem. Te podobe hočem vam te postne nedele pred oči staviti. Začnemo pa danes pri nar lepši podobi, pri Jezusu Kristusu, ki je umerl za nas. Premislimo toraj:

Neskončno ljubezen Jezusa odrešenika in strašno nehvaležnost odrešenih.

I. Po lepem polji Kanaanske dežele lep mladenč mahlja, veselega je serca in po hoji se mu pozna, da je njegov pot še daleč. Pastirsko

palico v rokah derži, čez ramo mu polna torbica visi. Lepo podaja se lepa pisana suknja zalemu mladenču, pa še prijetniše iz mladega obličja svit nedolžnosti sije. Jožef je te zali mladenč, ljubej starega očeta Jakoba, ki ga je ljubil čez vse druge sinove in mu je pisano suknjo napravil. Oče mu ukaže: Idi, in poglej po svojih bratih v puščavi, jim jesti in piti nesi. Zatorej tako veselo po Hebronski dolini skaklja. Kako bojo se bratje razveselili ljubeznivega brata ugledati? kako veseli bojo mu naproti hiteli in priserčno ga pozdravili? Ah! ljubi mladenč veselo napred gre, ne misleč, kaj ga čaka. Vidijo ga priti, njih oči ostermijo. Jožef je ves nedolžen, ves ljubezniv in ves priljuden, pa vse to jih ne gane in ne omehči. — Glejte, govorijo med seboj, senjavec pride, ubijmo ga in verzimo ga v staro jamo; se bo pokazalo, kaj mu pomagajo njegove sanjarije? Ali lepši še ko ta zali mladenč, ljubezniviši ko ljubi Jožef, pride od večnega Očeta poslan, edini božji Sin na svet, pride ves lep brez vsega madeža vendar oblečen prav po človeško. Pride iz nebes iskat svojih zgubljenih bratov, jim voljo očeta oznanovat, besede izveličanja, živež večnega življenja jim nosi. Tudi on je ljubej svojega očeta — ljubljeni Sin nebeškega Očeta. Vidi že popred, kako sovražno in merzlo ga bojo sprejeli nehvaležni bratje, ve popred, kako ga bojo preganjali in šlednič križali — pa vender le gre svoj pot naprej v svoji neskončni ljubezni. Pridite in glejte — povejte, ali je kaka ljubezen taka, kakor je bila ljubezen Očeta nebeškega do nas, kakor je bila ljubezen Edinorojenega Sina do nas? „Tako je Bog ljubil svet, da je svojega Edinorojenega Sina v smert dal za nas. Jan. 3, 16.“ In tako je Kristus ljubil nas, da je očetov dom zapustil, človek postal, vse reve in nadloge človeškega življenja prestal in na križu svojo drago kri za nas prelil. Stavimo: Nek oče bi imel edinega sina, kterega bi ljubil čez vse; prišla bi pa zapoved, da mora tega sina v vojsko dati, kako težko bi to bilo očetu; še težje, ko bi pomislil, ljubega sina ne bo morebiti več nazaj, terpel bo morebiti in stradal, ali pa ga bo bolezen podjala. Ali pa kako neizrečeno bridko in žalostno bi očetu bilo pri sercu, ko bi popred vedel, nja ljubi sin bo prišel v roke grozovitnih sovražnikov, ki ga bojo nečloveško martrali, zaničevali, zasramovali, pobijali in umorili. To žalost bi le težko mogel prenesti! Sedaj pa glejte ljubezen Očeta in Sina do nas. Bog Oče je poslal Jezusa svojega ljubljeneega Sina, in Jezus je zapustil nebesa, je prišel na svet, se je podal v roke sovražnikom; je vedel in vidil, kako ga bojo martrali, zasramovali, in umorili, pa vunder ga je dal Oče — pa vunder je šel Sin v roke sovražnikom — za koga ga je Oče poslal in za koga se je Sin dal? za nas — sovražnike. Glejte in povejte, ali je ktera ljubezen — kakor je ljubezen Jezusa, našega odrešenika? Jezus ja sam v sv. pismu pravi: „Nar večja ljubezen je ta, ko kdo

svoje življenje da za svoje prijatelje.“ — Jan. 15, 13. Povej nam pa tudi o Jezus ti večna ljubezen — kakšna je ljubezen ta, ako kdo svoje življenje da še clo za svoje sovražnike? — Neskončna je, nedopovedljiva — naš um je ne more doseči — naše serce je ne more objeti.

Hočete podobo ljubezni viditi, pokleknite pred sv. križ — na križu vidite živo ljubezen tega, ki je nas ljubil do smerti na križu, ki se je ponižal in je bil pokoren in je nas ljubil do smerti, ja do smerti na križu. „Ljubezen je močna, ko smert.“ Filip. 1, 8. Drago smo odkupljeni, preljubi! — z drago kervjo Jezusa Kristusa. Eden je moral umreti — nar nedolžniši, nar pravičniši za celo ljudstvo, da bi celo ljudstvo ne bilo pogubljeno. To je storila ljubezen; — kaj pa dela naša hudoba?

II. Ali je ljubezen, ali je hudoba, ki te, Jezus! je umorila? Ljubezen in hudoba je! Naša hudoba, tvoja ljubezen — govori sv. škof Franc Sal. Tvoja neskončna ljubezen se je v smert za nas dala, naša hudoba te je umorila. Judaž, tvoj učenec je dal te zvezati in v sodnico peljati — tvoja ljubezen se je pa dala vezati in pred sovražnike peljati. Pilatež te je k smerti obsodil, tvoja ljubezen je se dala obsoditi, da bi nas sodbe rešila. Tvoja ljubezen je na križ šla, naša hudoba je križ pripravila — tvoja ljubezen se je dala z žrebli prebosti, naša hudoba jih je kovala — dal se je Jezus s ternjem kronati, pa naš napuh, naša prevzetnost mu je ternjevo krono spletla; težki križ je moral Jezus nositi, naša pregrešnost mu ga je naložila. — Kdo o Jezus te je umoril — ali ljubezen ali hudoba? — Tvoja ljubezen se je nam podala, naša hudoba te je umorila — naša hudoba te na novo križa. Strašno je bilo tvoje terpljenje — kdo bi bil tako nečloveški in divji, da bi Tebe o Jezus! na novo križal. Ne iščite dolgo — naj terka vsak na svoje persi in reče: Jaz, tudi jaz sem ta grozovitni človek. Glej kristjan! tvoj Izveličar te hoče objeti in na ljubezno serce pritisniti, ti mu pa skoz greh meč v serce zasajaš, on ti celo serce odpre, ti mu ga zaperaš — Jezus gre za teboj te iskat in nazaj pripeljat, ti pa pred njim bežiš in mu ternje na pot trosiš. O kristjan, ali nimaš serca — nimaš usmiljenja — nimaš ljubezni do tega, ki se je za te daroval, ki ga je tvoja hudoba križala — in on tebe vunder spet še ljubi. Okoli Kristusovega križa so stali ljudje vsakega stanu in vsake starosti, da so ga križali ali gledali, kako ga križajo. Ah tudi zdaj se zbirajo ljudje vsakega stanu in vsake starosti — Jezusa križat na novo.

Absalon, hudobni sin kralja Davida, je vojsko zoper očeta začel, se je spuntal zoper očeta. David pošlje svoje vojske zoper njega pa jim ukaže „ohranite mi mladenča Absalona.“ Boj se uname, Davidova vojska zmaga. Absalon beži in pod košat dob pridirja in za

lase obvisi, Joab pa gre, uzame tri sulice, gre in prebode Absolona. Kralj to slišati, ga je velika žalost spreletela. Na glas je jokal: Absolon moj sin, o da bi pač jaz mogel mesto tebe umreti, rajši bi jaz sam umerl, kakor da si ti moj sin tako žalosten in sramoten konec uzel. II. kralj. 18, 5. Še veliko večjo, serčnejšo ljubezen, ko David do svojega sina, ima Jezus do nas. Mi ga sovražimo — mi smo ga na križ pripravili, pa vunder bi rajši še sam enkrat umerl, kakor da nas vidi dušno smert storiti — umreti po grehu. O ljubezni polno serce, ki je uneto neskončne ljubezni! Ah kakšna je pa naša nehvaležnost! Vidite ljube keršanske duše v Jeruzalemu nar lepšo in nar strašnejšo podobo, vidite neskončno ljubezen odrešenika — ki se je za nas dal v smert, v smert na križu. — Vidite pa tudi našo nehvaležnost — našo hudobo, ki ga je na križ pripravila. Zatorej opominjam vas spet: Preč od pregrešnega veselja, in za Jezusom v Jeruzalem.

### S k l e p.

Že je minul pustni čas; pa kaj se nekteri marajo: pust ali post? Zatorej še danes spet poprašujem: Posvetni svet, kam tako hitro letiš? Letiš za posvetnim veseljem? Pa poprašaj tiste, ki so te dni posvetno veselje užijvali; kaj imajo od vsega, kako je jim pri sercu? Marsikteri nedolžnosti so godci mertvaško pesem zapeli, — marsiktera rožica je pustni čas ocvetela — marsikteri kervavi rajniš se je po nemarnem zapravil — marsiktero zdravje podkopalo, marsiktera duša pogubila. Marsikteri in marsiktera je smeje derčal memo Jezusa, ki kervav pot poti in bridke solze toči. Sedaj se pa marsikteri in marsiktera spominja Jezusovih solz, za to ker je prišlo na versto, da jih on ali ona toči. Nujte ljubi kristjani! na noge — za Jezusom! Danes smo vidili, kako neskončno da nas Jezus ljubi — in kako gerdo nehvaležni da smo mi! Zatorej uzemite preljudi! prvo podobo — v svojem sercu jo ohranite. Pri drevesu svetega križa se radi zberajmo! — O sveti križ! ti sladko znamenje našega odrešenja — tebe hočemo objeti — tako žlahten sad ko ti, še nobeno ni prineslo nam drevo. O Jezus ti neskončna ljubezen — tvoji ljubezni se priporočamo sedaj in na večne čase, nam ubogim, nehvaležnim grešnikom pa bodi milostljiv! Amen.

### Druga postna nedelja.

Kaj mi hočete dati, in jaz vam ga izdam. Mat. 26, 15.

Judaž Iskariot izdajavec.

### U v o d.

Besede človeškemu jeziku poidejo, kader bi imel od neskončne ljubezni odrešenika Jezusa govoriti, — beseda pa strahu na jeziku

zastane, kader se spomni gerdega izdajavca Judaža. — Nar živejše barve so blede in mertve, kader bi hotli ljubezen odrešenika živo in spodobno malati, — pa za podobo, ki jo vam hočem dans pokazati, se tudi ne najde barv gerdih dovolj, tako strašna in gerda je. O Judaž Isakriot, kaj si bil, kaj si potem postal? Bil si izvoljen učenec, postal si nar strašnejši hudobnež, izdajavec svojega prijatelja in učenika. Tvojo podobo hočemo dans gledati, pa nimamo barv gerdih in strašnih dovolj za njo. Pa ni treba tvoje podobe v barvah pokazati; Judaž ti imaš ja še dovolj bratov na svetu tebi živo podobnih. Tudi iz njih ust se slišijo glasno ali tiho Judaževe besede: „Kaj mi hočete dati, in jaz vam ga izdam?“ Kdo o Judaž, so tvoji bratje? Ti, ki nevredno zakrament sv. rešnjega telesa zavživajo, svoje zlahte imaš pa še veliko več na zemlji. Na tebe Judaž, na tvojih bratih in celi tvoji zlahti bomo vidili, kako sila gerdo in nehvaležno da je Jezusa izdajati.

O sv. Duh, živo nam to strašno podobo v serca vtisni, da se že pri spominu od tega strašnega greha odstrašimo!

I. Na vratih velikega duhovna judovske vere stoji nek mož, visoke in lepe rasti, pa nja oko je plašljivo, nepokojno nja serce. Černe, gerde misli nja duša kuha; lahko se mu bere to že na obličju. Znotraj so zbrani Jezusovi sovražniki — ravno kar so sklenili: „Eden mora umreti za ljudstvo, da se celo ljudstvo ne pogubi.“ Jan. 11, 15. Strašno je, kar so sklenili, ali kdo bo to storil? Hudobci so boječi in plašljivi. Kar med nje stopi ta mož, ki je bil na vratih plašljivo in vendar spet prederzno stal. Kdo je ta človek? Judaž Iskariot ali si ti, kdo bi te tukaj iskal? Kdo te na takem mestu spoznal? Ali nisi eden dvanajsterih, nisi učenec in prijatelj Jezusov — kaj delaš pred Jezusovimi sovražniki? Zakaj je tvoje oko tako plašljivo? tvoje serce nemirno? beseda se ti na jeziku trese? Tvoja vest se ti je oglasila, pa ti je več ne poslušaj. „Kaj mi hočete dati, in jaz vam ga izdam?“ Judaž so te besede iz tvojih ust, iz tvojega serca? — Kdo bi po teh besedah poznal Jezusovega učenca? O Judaž, zakaj ga ne imenuješ, kogar meniš. — Ne upaš se več v usta uzeti ime tistega, kterega so tvoje usta tolikobart gospoda in učenika klicale! Nisi vreden več imenovati to sladko ime! Kaj mi hočete dati? Jezusovi sovražniki! kaj mu bote obljubili vi? Obljubili so mu pa 30 srebernikov. Judaž! Judaž! kdo je te na to mesto pripeljal, in kaj ti delaš tukaj? Tvoja lakomnost, s katero je te skuševavec zvezal, te je med sovražnike tvojega prijatelja zapeljala — je ti strašne besede na jezik dala. — Nikar zastonj ne uči sv. apostel Paul: Korenina vseh hudobij je lakomnost, kteri so od nje objeti, so od vere

odpadli in se v velike bridkosti zamotali. I. Tim. 3, 6. O Judaž! pekeli se te veseli — ali glej — tvoj angelj se bridko solzi — tvoj prijatelj, tvoj učenik strašno terpi. Kaj si storil? Tega, ki je te tako serčno ljubil, ki je te za apostelna poklical, ki je te tako prijazno učil — tega si zapustil, v roke nja nar hujših sovražnikov izdal. Tvoje izdajstvo bi mu ne moglo kej škodovati, pa nja neskončna ljubezen se je podala. „Sin človekov sicer gre, kakor je pisano od njega, pa gorje tistemu, po katerem bo izdan.“ Mat. 26, 24. Judaž! da bi te nesrečna mati ne bila rodila, da bi se angelji tvoje duše ne bili veselili? „Bolje bi mu bilo, da bi ne bil rojen tisti človek Mat. 26, 24. Kaj si bil, in kaj si postal? Bil si eden dvanajsterih, postal si izdajavec, nebesa so te ble vesele, pekeli se te zdaj veseli, na 12 sedežih krog večnega trona je bil tudi tebi sedež pripravljen — v strašnem kraju pogubljenih je ti zdaj prvo mesto odločeno. — Pa še le začel je svoje delo, sovražnikom je Jezusa še le obljubil; — kako bo pa svoje delo dokončal? obljubo izpolnil? Glejte od sovražnikov gre nazaj k Jezusovim prijateljem. — Povej o Judažu, kdo je te zdaj tako serčnega storil? Satan, ki je tvoje serce obsedel! On ti je dal serca, tudi priti k slednji večerji. Jezus ga je že poznal in k njemu reče: „Kar misliš storiti, hitro stori.“ K slednji barti je Judaž spolnil, kar mu je ukazal njegov učenik, ali ah kako žalostno, kako strašno! Noben pa ni teh besed zastopil! kdo bi si mogel kej tacega v misel uzeti? „Ko je pa Judaž grižljaj uzal, je šel vun.“ Joan. 13, 30. „Bila je pa noč.“ Kdo bi mogel te besede brez strahu brati ali slišati, Judaž je šel vun in bila je noč — noč je bila zunaj — pa še gerša noč v Judaževem sercu in peklju je bila oblast dana. Malo časa potem velika derhal žolnirjev in hlapcov z meči, kolmi in baklami varno proti oljski gori stopa, kakor da bi šli roparja in razbojnika iskat. Pred njimi pa zagledamo tebe o nesrečni Judaž! Tako greš svojemu učeviku naproti. Dal je pa svojim tovaršem znamenje: „Kterega kušnem, ta je — primite ga in varno ga peljite.“ — Iskariot, černo, strašno je tvoje delo, pa nar gerše je to, kako si to delo izpeljal. To še Jezusa narhujše zaboli; zato ti tudi reče: S kušljem izdaš Sina človekovega? Kako hinavsko, kako zvito, kako gerdo je tvoje serce. — Prijatelji se ljubijo, ti pa s kušljem izdajaš prijatelja. Poslušajte! podoba dans še ni cela, pogledajte in poslušajte še strašnega izdajstva nar grozniši konec. O nesrečna noč? vsi učenci bežijo, Peter učenika zataji — Judaž ga izda! Skoz celo noč ostane noč v njegovem sercu — ko se pa začne svitati, se tudi v Judaževem sercu začne daniti — ah žalibog le, pa le toliko, da je zagledal grozno jamo, čez katero je visel. Vest se mu obudi, ah kako žalostne, strašne besede mu v ušesa donijo: „Gorje tebi — Judaž, kaj si storil? Kri tvojega brata se iz zemlje do nebes kadi —

in upije. Izdal si svojega gospoda, kam hočeš bežati? Za te ni več upanja, ni več usmilenja; ukončaj se, da bo te konec. Judaž: poznaš tega, ki ti tako strašno govori? Ta, ki je pred tako sladko govoril, da te je mogel v zanke dobiti, je svoj glas spremenil: — satan je, kteremu si zapadel. Kam greš sedaj Judaž? Pekel ti v sercu gori, ti si hočeš pomagati, in lezeš k sovražnikom — pa oni ti ne morejo pomagati; — zakaj da ne k Jezusu, ki bi ti mogel še pomagati. K Jezusu iti, te je sram, — zato greš k tim, ki so te najeli. Pa oni, ker te ne potrebujejo več, te ne poznajo več, po hinavsko in merzlo te odvrnejo: „Kaj je nam mar, ti glej?“

O kako želi, da bi ga gore posule, in morje požerlo — pa ne gore — ne morje mu ne storijo konca. Življenja je konec, terpljenja pa še le začetek!

Tedaj uzame Judaž svoje zasluženno peklensko plačilo — ga verže v tempelj, lasi mi k rebri stojijo, on uzame verv, gre in se obesi. — —

Ali strašno delo je dokončano, pa konec je strašnejši, ko začetek. Ljubi poslušavci žalujte in tožujte; Judaž poklican apostelj je postal izdajavec. Judaž ti si strašna podoba — kdo so pa tvoji bratje — kje je tvoja žlahta?

II. Judaž Iskariot, kaj si storil? svojega gospoda in učenika si izdal, svojega Boga in svojega Izveličarja si predal? Judaž Iskariot, zakaj si to storil? ah kaj me kličete, nam odgovori — kličite marveč moje brate na zemlji, tam jih je dosti! — O resnico si govoril Judaž. Strašno je to, kar si storil, pa le enkrat se je godilo — kolikobart se to na zemlji od tvojih bratov ponavlja! Kdo so pa tvoji bratje? — Judaž je šel k slednji večerji, Gospod mu je dal grizlejš — in satan je šel v njegovo serce. — Bratje in sestre, greste tudi vi k gospodovi mizi, k sv. večerji, ah koliko jih je pa tukaj že klečalo! Daje se jim telo Kristusovo, pa Kristus beži in satan gre v serce. Kdo so tvoji bratje in sestre? Vsi in vse, ki nevredno pripravljene k sv. obhajilu grejo, greh zamolčijo in Jezusa prejmejo. Enkrat je Judaž svoje strašno delo storil, kolikobart se od njegovih bratov ponavlja! O nesrečni brat, ti keršanska sestra! povej, kdo je tvoje serce tako oslepil, da zamoreš greh zamolčati, spovednika nalegati, in Kristusa izdati. Kuševaje izdaš Sina človekovega. Hočeš Jezusa počestiti, pa izdaš ga. Ljubi bratje in sestre, to vas prosim, le tega nikdar ne storite. Tako strašno ne dajte se oslepiti, nevredno k sv. mizi stopiti in Jezusa izdati. Poslušajte sv. aposteljna, kaj nas uči: „Človek naj sam sebe pred dobro presodi in tako naj od tega kruha uživlja in od tega kelha pije, da si večnega pogubljenja ne zaužije.“ I. Korinč. 11, 24. Ljuba sestra! ti stopiš k gospodovi mizi, pa peklo še v svojem sercu nosiš, kam hočeš Jezusa podjati? in ti keršanski brat — nebesa bi še v tvojem sercu iskal, pa



tudi si že postal Judažev brat. Kaj mi hočete dati, tako pravi še marsikteri kristjan k grehu — kaj mi hočeš dati in jaz ti ga izdam — obljubi mu greh le trohico veselja ali dobička — in Jezus je izdan — včasih je še manj, ko 30 srebernikov! O nesrečni kristjan, kaj si bil prej, in kaj si potem. Tudi ti si bil veselje angeljev, sedaj si hudemu v pesti, nebesa so se te veselile, sedaj se pa tvoj angelj solzi, bridke solze toči. Kaj mi hočete dati, govori marsikteri oče ali mati, prava Judaževa žlahta, in izda sina — hčer. Ali ne veste koga izdate — Jezusa Kristusa! Kdo so ti? Tisti očeti in matere, ki gledajo le na denar, ne pa na to, v kak kraj njih otroci pridejo. Lakomnost je Judeža zapeljala, iz lakomnosti marsikteri svoje otroke — in tako Jezusa izdaja.

Ljubi kristjani! ustrašite se Judaža in nja strašnega izdajstva, pa vunder se tega ne obvarjete. Judaža se ustrašite, sami sebe pa ne, kedar ravno to storite, po Judaževu ravnate. Kterega bom kušnil, te je, varno ga peljite, je rekel Judaž svojim tovaršem. Hodi pa sedaj drugi Judaž, duh tega sveta, duše lovit, Jezusa izdajat; tovarše ima vse naglavne grehe: napuh, lakomnost, nečistost, nevošljivost, jezo, požrešnost, lenobo. Tudi on pravi svojim pomagavcem, kterega bom kušnil, ta je, varno ga peljite, da se mu vest ne zbudi. Hoče v cerkev in moliti, le motite ga pridno, da bi mu molitev ne pomagala. Gre k spovedi, le iz oči ga ne spustite, da bo narveče grehe zamolčal. Tako govori drugi Judaž, duh sveta! Ktere je pa novi Judaž kušnil? Vse tiste, ki so od posvetnega duha obsedeni. Ti Evina hči, ki se tako prevzetno oblačis, posvetni duh je te kušnil, nja tovarši so te zagrabili, in varno te peljejo, da jim ne ujedeš. Kterega bom kušnil, ta je pravi — tako strašno ravna satan, ki je bil lažnik od začetka. — Tako je storil Kaj; sladko govoré je svojega brata na polje spravil in ga umoril, tako je Absalon svojega brata na kosilo povabil in ga umoril, in Joab je prijatelja kušnil in prebodel. Tako znajo vsi prilizovavci, uči sv. Krizostom, od začetka sladke reči ponujajo, grenke pa za poznej hranijo. Judaž, tako strašno ravnati, si ti nar bolj znal. — Zato sv. Duh uči. „Boljše so rane od prijatelja — kakor goljfiivi kušleji od sovražnika.“ Prip. 27. Zato je Kristus rekel: „S kušlejem izdaš Sinu človekovega“ — in kralj David govori: ps. 54, 15. Ko bi me sovražnik zaničeval, bi to prenesel, da si pa ti moj tovarš, ki si z menoj jedel in v hiši božji hodil, tega ne morem spreterpeti.“ — Ko je Judaž svoje izdajstvo dokončal — in je pri sovražnikih iskal pomoči, so mu odgovorili: „Kaj je nam mar! ti glej!“ Kako znane so nam te besede, kakor da bi jih bili že sami velikobart slišali. Slišali ste

jih že marsikterobart. Zapeljivec, kedar katero nedolžnost umori, jo v nesrečo pripravi, da bi obupala, kako ji odgovori? „Kaj je meni mar — ti glej.“ — Glejte pravo seme Judaževo!

So ti umazani tovarši pomagali premoženje zapraviti, in hoče nesrečni pri njih pomoči iskati — te ne bojo več poznali, odgovorili bojo: „Kaj je nam mar — ti glej.“ Se veliko, veliko več je Judaževih bratov, — nja žlahte pa ni sošteti.

### S k l e p.

Ljubi kerš. poslušavci! dolgo sem vam kazal podobo Judeža in njegovih bratov. Pa vendar me skerbi, da bi je premalo ne pogledali — da bi je hitro spet ne pozabili.

O da bi nikdar prepozno ne spoznali Judeža in njegovih bratov, še le tedaj, kedar se vaše serce že v žalosti topi! Sladkarij ne smete jemati, Judaževega kušleja se morate braniti, potem tudi grenkosti ne bo treba okusiti. Ako ste pa prisiljeni, le žalostni nazaj gledati na norosti pretečenih let, prosim le tega ne storite, kar je Judaž storil, da bi pri sovražnikih pomoči iskali. Vem, kje jo imate iskati. Pri Jezusu Kristusu, kateri bo vas ljubeznivo sprejel. On ne bo nam rekel: „Kaj je meni mar — vi glejte“, ampak rekel bo: Zaupaj moj sin, moja hči! Meni je mar tebi pomagati, nočem smerti grešnika, temuč da se k meni verne in živi. Amen.

### Tretja postna nedelja.

P e t e r.

„Tega človeka jaz ne poznam.“ Mat. 26, 72.

U v o d.

O nesrečna noč, v kateri je bila hudemu oblast dana. Tvoji učenci o Jezus! ktere si tako ljubeznivo iskal, od Tebe zbežijo; eden tvojih aposteljnov te izda, svojo dušo, svoje izveličanje preda; in Peter, ktere ga si skalo imenoval, je slab terst, se trese pred besedami slabe dekline, — Peter, kteremu si namenil ključe nebeskega kraljestva, in ga postavil pervaka med apostelni, reče, tega človeka jaz ne poznam — Peter te zataji. Dokler si ti, o Jezus! vpricho njih čudeže delal, so bli zmiraj pri tebi, sedaj pa ob uri težav in bridkosti, te zapustijo, od tebe bežijo in te ne poznajo! O sladko, o ljubeznivo serce našega Odrešenika, kako globoke rane, kako strašne bolečine je občutilo, viditi, da Te ti zapustijo, izdajo, in zatajijo, kterim si bil gola ljubezen. Ti si za nje tako priserčno molil k nebeskemu Očetu; oni pa te ne poznajo, o ljubeznivo serce! ali niso bile rane, ki so ti jih prijatelji zasekali, hujše in bridkejše, kakor rane od sovražnikov. Ah! da bi bile te rane koj same

ostale — pa kolikobart se ti ravno te rane od nas sekajo. Peter je bil preboječen, te je zatajil rekoč: da te ne pozna, pa le enkrat je to storil, in hitro potem je pokoro storil. — O ljubi Jezus, kolikobart se ti od kristjanov zatajuješ. V tvoji podobi Peter bomo dans sami sebe ugledali, in učili se resnico: da k izveličanju ni zadosti, da samo v sercu verujemo; katoljški kristjan mora to, kar v sercu veruje, očitno spoznovati in kazati v besedah in v djanji.

O Bog žegnaj naše današnje premišljevanje, da bo našim dušam k večnemu pridu.

### Razlaganje.

Pri slednji večerji, potem ko je Judaž izdajavec že vun šel, je Jezus govoril apostelnom: „Otroci, le malo časa sem še pri vas — vi me bote iskali, in kakor sem Judom rekel: Kamor jaz grem, vi ne morete priti, tako tudi vam rečem. Simon Peter pa je rekel k njemu: Gospod, kam greš? In spet mu Jezus odgovori: Kamor jaz grem, tje me sedaj ne moreš slediti, pozneje me boš pa sledil. Petrus mu pa reče: „Zakaj bi sedaj ne mogel za teboj iti? Svoje življenje hočem za te dati. Resnobo mu pa pravi Jezus: „Tvoje življenje hočeš za me dati? Resnično, resnično ti povem, preden da bo petelin dvakrat zapel, boš me trikrat zatajil“ Jan. 13, 33. Vidiš, Peter, tako si govoril pri slednji večerji, kdo bi te poznal potem, kar si na dvorišču velikega duhovna govoril! Prej si obljubil svoje življenje za svojega učenika dati, potem pa rečeš: Tega človeka jaz ne poznam.

Iz oljske gore so Jezusa peljali k velikemu duhovnu. Peter pa je od dalječ za njim šel noter v dvor velikega duhovna. Peter je od dalječ šel — glejte, daljej ko je Peter od Jezusa ostal, večja nevarnost je bila za njega.

Bežal je sveti marternik Feliks iz Nole pred svojimi preganjavci in se zakril v spoklino starega podertega zidovja. Čudno hitro začne nek pajek pred spoklino presti, in svojo mrežo pred votlino razprostire. Kmalu potem grejo preganjavci memo, in ker vidijo pajčevino pred spoklino, niso mislili, da bi mogel tukaj človek skrit biti. Srečno je spet potem iz svojega zavetja zlezel. Na to je sv. Paulin te lepe besede izrekel: Kjer je Kristus pričujoč, tam je pajčevina kakor močen zid, kjer pa Kristusa ni, tam je tudi močen zid, kakor slaba pajčevina. Blizo Kristusa je bil Peter terdna skala, dalječ od Kristusa je bila terdna skala skoz malo besed neke dekle poderta. Ko je bil Peter zdolej na dvorišču velikega duhovna, pride ena izmed dekel velikega duhovna, vidi Petra, ga pogleda in reče: Ti si bil tudi z Jezusom Nacarenskim. Peter pataji, ne vem in ne umem, kaj praviš, in vun gre pred dvorišče in petelin je zapel. In ko ga spet vidi — reče okoli stoječim: Ta je eden izmed

njih. On pa spet taji. In čez malo so zraven stojеči spet Petru rekli: Res si izmed njih, saj si tudi ti Galilejec. On pa jame rotiti se in prise-gati: Ne poznam tega človeka, od kterega pravite. In zdaj je petelin vdru-gič zapel. Peter se je spomnil besed Jezusovih in se je začel jokati.

O Peter, zakaj si tako boječ? Peter od Jezusa skala imenovan si danes kakor slab terst, ki ga vsak vetrič maja. Glej, dalječ si od Kri-stusa, Kristusa ni pri tebi, zatoraj si tako slab. Tako se marsikteri kristjan, — tudi pravičen — močnega obraja, zapusti Kristusa, se poda v skušnjave, in godi se mu kakor Petru — tudi on Kristusa zataji.

V sv. pismu starega zakona beremo, da je Holofern, Asirski vojvoda, z veliko armado Judovsko mesto Betulijo oblegel. — Ko bi pomoči ne bilo, v petih dneh bi se jim bili morali podati. To sliši Judit, vdova, ki je natihoma ojstro živela in vsak dan postila se. Ona naj-prej moli, potem se pa obleče v nar lepše oblačilo in gre v Holofernov šotor. Četrti dan Holofernu glavo odseka, pride nazaj v svoje mesto, in pokaže Holoferново glavo, ki jo je dekla zavito seboj nosila. Prebi-vavci mesta to viditi so vsi veseli; zdaj planijo strašno kričaje na Asirce. Ti pa so stali pred šotorom svojega vojskovodja, da bi ga zbudili, pa Holofern se le ne pokaže. Zdaj še le Vagao prvi služabnik v šotor stopi, in ko k postelji pride, zagleda truplo vojskovodja brez glave. Ves prestrašen skoči vunkaj in izkliče: Ena sama Izraelska žena je hišo kraljevo ukončala — glejte Holofern leži mertev na zemlji, in glave ni na njem. Jud. 13, 24. Na vse čase bojo se ljudje čudili tej serčni ženi, ki se je vsredo med sovražnike upala in svoje domače mesto rešila. Ali glejte na dvorišču velikega duhovna stoji junak bolj močen, ko Holofern. Kristus sam ga skalo imenuje; ravno prej je na oljski gori svojo serčnost pokazal, da je s svojim mečem hlapcu velikega du-hovna uho odsekal. Približa se mu pa ena dekla, — nima drugega meča — kot meč svojega jezika, — praša ga, ali pozna Kristusa — in glejte! Peter taji, Peter se zaroti, jaz tega človeka ne poznam; glejte, moramo tudi mi izklicati kakor Holofernov služabnik, glejte, ena sama Izraelska žena je hišo Kristusovo razdjala, Peter je padel — leži na zemlji, in glave ni na njem — glava pa, uči sv. apostel, je Kristus Efes. 4, 15. Kristus je bil glava Petru, in ker je Peter Kristusa zata-jil, tudi glave ni na njem. Boječnost, strah pred ljudmi, je bil kriv, da je Peter svojega učenika zatajil. Ljubi moji! ravno taka dekla je še tudi sedaj, ktera jih veliko, veliko pripravi, da Kristusa tajijo. In tej dekli se pravi, strah pred ljudmi — kriva boječnost. Bojé se, da bi ne bil med pobožne štet, in zavolj pobožnosti zaničevan, marsikteri Kri-stusa noče poznati, in da ravno v sercu veruje, svoje vere ne upa očitno pred ljudmi spoznovati. Ali poslušajte, kaj Kristus pravi:

„Kdor me pred ljudmi zataji, tega bom tudi jaz zatajil pred angelji božjimi. Kdor mene pred ljudmi ne pozna, tega tudi jaz ne bom poznal pred Očetom nebeskim. Kdor se mene in mojih naukov sramuje — tega se bo tudi sin človekov sramoval, kedar pride v svoje veličastvo.“ Mat. 10, 23. O Peter, ti si svojega ljubeznivega učenika iz boječnosti pred eno dekle zatajil — ah koliko jih je tvojih bratov, ki še dan na dan Jezusa tajijo. Na altarju se godi nar inenitnejša skrivnost, Jezus pride na oltar, obdan od svojih angeljev. O Kristus! poglej svojega učenca, on stoji, kakor da bi te ne poznal. Pred tvojim imenom se priklanjajo vse kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Kam bi pa tiste šteli, ki jih še v cerkvi ne pripogujejo. Vestе, koga tajite? Jezusa Kristusa. Stoji zraven pota križ, znamenje našega odrešenja, podoba Jezusa Kristusa je na njem, roke so razpete — prevzeten kristjan memo gre, kakor da bi ga ne poznal. — Ja v resnici on ne pozna Kristusa, ne odrešenja. Cerkev ukazuje zvoniti, da bi se kristjani spominjali skrivnosti odrešenja in častili Marijo devico. Vse odkriva se in pobožno moli, le tu in tam se kaka previsoka glava noče odkriti, ker se Kristusa sramuje in Kristusa taji. Tu sedi neka razuzdana tovaršija na dobri volji. Nobena reč ni jim presveta, da bi je v svoje umazane usta ne jemali. Je morebiti še kateri med njimi, da se mu to ne dopade; vunder jih ne posvari bojé, da bi se jim ne zameril. Tudi on zataji Jezusa Kristusa. Še veliko več je zatajevavcev Jezusovih; pa nad njimi se bojo izpolnile besede Izveličarja: „Kdor me pred ljudmi zataji, tega bom tudi jaz zatajil pred Očetom in pred angelji božjimi.“ Pravi, resnični kristjan se pa svoje vere ne sramuje, Kristusa ne taji — to, kar v sercu veruje, tudi pred ljudmi z besedo in v djanju spoznavlja. Zakaj bi se imeli Kristusa in nja svete vere sramovati, ker je nam ravno Kristus nar večjo čast pridobil, da smo otroci božji postali, in je tudi naša nar večja sreča, da smo v keršanski cerkvi rojeni in kerščeni. O nehvaležni svet, ki se norčij ne sramuje, Kristusa se pa sramuje, ki je večna modrost, in naša slava in čast! Pomislite, kako malo Kristus od nas tirja, in koliko nam on obeta. Kdor njega pred nekaj ljudi spoznavlja, tega bo on pred nesošteto trumo izveličanih spoznal. Sv. Avgustin nam pripoveduje od sv. Viktorina to prigodbo. Bil je sv. Viktorin v Rimu nar bolj sloveč ajdovski govornik. Ko je pa sv. pismo prebral, pride k nekemu tovaršu, ki je bil že kristjan in mu reče: Vedi, da sim tudi jaz že kristjan, pa nikar očitno, temuč le skrivši. Bal se je še ajdov, pri katerih je močno slovel, in ni se upal, križanega Jezusa očitno spoznati. Njegov tovarš mu pa odgovori: Jaz ti tako dolgo ne verjamem, da si kristjan, dokler te v keršanski cerkvi

ne vidim. Viktorin se mu smeji in mu reče: Ali mar misliš, da stene in zidi storijo kristjana? Ko je pa poznej v evangelji bral besede Kristusove: „Kdor se mene in mojih naukov sramuje, tega se bo tudi sin človekov sramoval,“ tedaj spozna, kako gerdo je, da se malikovanja ne sramuje, Kristusa se pa sramuje. Hitro teče k svojemu tovaršu in mu reče: Pojdi z menoj v cerkev, jaz hočem kristjan postati. In pred veliko množico ljudi se je očitno odpovedal ajdovski veri in se je za Kristusovega učenca očitno spoznal. Ravno tako, ljubi kristjani! bi še sedaj marsikteremu mlačnemu ali merzlemu kristjanu mogli reči: Kako bi mogli verjeti, da si kristjan, ki se Kristusa sramuješ in nja sveto vero v besedi in v djanju ne spoznavljaš. Ne moremo ti tega verjeti, dokler te v Kristusovi cerkvi ne vidimo kakor živega kristjana.

### S k l e p.

O ljubi kristjani ne sramujte se nikdar keršanskega imena, nar lepša čast je temu, kateri se tako zaderžuje, kakor mu to sveto ime kaže. Naj nas zavolj tega imena hudobni svet zaničuje, zasramuje in preganja, saj vemo, kaj je nas Kristus učil Mat. 5, 10.: „Izveličani so ti, ki zavolj pravice preganjanje terpijo, njih je nebeško kraljestvo.“ Naj nas svet sovraži, zaupajmo na to, kar je Kristus obljubil: „Kdor me bo pred svetom spoznavljal, tega bo tudi sin človekov spoznal pred Očetom in svojimi angelji, kedar pride v svoje veličastvo.“ Vselej se tako zadržajmo, kakor nas to sveto ime uči; zakaj ni imena ljudem danega, v katerem bi mogli izveličani biti, kakor to sveto ime Jezus. Smo pa bili tako nesrečni, da smo po Petrovo Kristusa zatajili z besedo in z djanjem; hitro idimo tudi s Petrom vun, in gorke, bridke solze točimo! Pravičen je Bog, da tega zataji, kdor njega zataji, on je pa tudi usmiljen in miloserčen, in noče smerti grešnikove, temuč temu, ki je padel, ljubeznivo in usmiljeno spet na kviško pomaga. Jezus je slabemu Petru, ki ga je zatajil, na noge pomagal in ga je poterdil, da je bil terdna skala. Le eno samobart ga pogledati, je Kristus Petra poterdil v ljubezni, ponižnosti in serčnosti. O Kristus, poglej tako usmiljeno tudi nas in poterdi nas. Kedar smo zasramovani in zaničevani zavolj tvojega imena, kedar smo preboječi in preplašni pred ljudmi, in na pravem potu omagujemo, poglej o Jezus! na nas in poterdi nas. O Jezus poglej na nas, usmili se nas. Kedar nas svet vabi, poželjivost vleče in zapeljivost kliče, o Jezus! k tebi se bomo obernili in klicali: Poglej na nas, usmili se nas, kakor si se usmilil Petra. Amen.

## Sterta postna pridiga.

Pilat.

Pilat je uzel vode, si je roke umil v pričo ljudstva, rekoč: Jaz sem nedolžen nad kervjo tega pravičnega, vi glejte: Mat. 27, 24.

### U v o d.

Že več podob iz Kristusovega terpljenja smo dozdej ogledali. Vidili smo naj pred čudno lepo podobo Jezusa Odrešenika, ki je sam nar nedolžniši svojo pravično kri za nas krivične prelil. Gledali smo in ustrašili se potem podobe Judaža izdajavca, Petra zatajevavca in v vsaki podobi smo nekaj nam podobnega ugledali. V Judažu so ugledali svojo živo podobo tisti, ki nevredno sv. zakramente prejemajo, posebno pa ti, ki nevredno pripravljeni stopijo k gospodovi mizi. V Petru pa so ugledali svojo podobo ti, ki iz strahu ali krive boječnosti Jezusa tajijo, kateri se svoje vere sramujejo. Ktera podoba pride li dans na versto? Podobo Pilata bomo dans gledali, ki je bil nar višji rimski oblastnik, in je imel nar višjo oblast v Judovski deželi. Uprašujete, kaj bi se mi mogli od tega ajdovskega človeka učiti? Preglejmo naj pred, kako se je ta človek zastran Kristusovega terpljenja obnašal, vidimo, da smo mu tudi mi v svojem življenji velikobart zlo, včasi še živo podobni. Res je, da več besed iz ust Pilatovih vemo, pa med vsemi so te besede vredne, da jih zvesto premišljujemo, ktere je v pričo ljudstva govoril, ko je v krist. smert privolil rekoč Mat. 27, 24: „Jaz sem nedolžen nad kervjo tega pravičnega, vi glejte.“ Pilat je Jezusa k smerti obsodil, in si je roke umil, tako marsikteri veliko zakrivi, in si hoče roke umiti, se nedolžnega dela. To žalostno resnico iz vsakdanjega življenja bomo dans premišljevali.

I. Na tergu Jeruzalemskem je vse živo ljudi. Med njimi pa lazijo zviti farizeji in glavarji ljudstva, šuntajo in hujskajo ljudstvo zoper Jezusa. Vsi vedično gledajo na sodno hišo, kamor so Jezusa od Kajfeža zjutraj peljali. Pilat stopi iz svoje hiše, in jih upraša: „Kaj imate zoper tega človeka; „Ko bi ne bil hudodelnik, bi ti ga ne bili izdali:“ pa njih prevzetni odgovor nič ne izda, — zatorej svoj plajš drugače obernejo in začnejo tožiti: „Tega smo našli, da zapeljuje naš narod — in da brani cesarju davkov dajati, in pravi, da je on Kristus kralj.“ Pilat tedaj Kristusa upraša, rekoč: „Si ti kralj Judovski?“ In Jezus je mu odgovoril: „Ti praviš.“ Šel je Pilat spet v sodno hišo, je poklical Jezusa, in mu rekel: Ti si kralj Judovski, ti tako zaničevan, tako reven in zapuščen, ti si kralj? — Potem stopi Pilat spet pred Jude in reče. „Jaz ne najdem nobene krivice nad njim.“ Oni so pa še bolj upili. Ljudstvo

šunta; on uči po vsi Judeji od Galileje do Jeruzalema. Pilat pa slišati, da je Jezus Galilejec, pošlje ga Herodežu. Ko je Herodež Jezusa nazaj poslal, pokliče Pilat velike duhovne, poglavarje in ljudstvo, in jim reče: Pripeljali ste mi tega človeka, kakor da bi ljudstvo motil in šuntal, glejte! jaz sem ga vprico vas izpraševal, in nisem našel nobene krivice nad njim, tudi Herodež ne. Tako vidite, da je bil Pilat popolnoma prepričan, da je Jezus nedolžen, in da so ga le iz nevošljivosti izdali. Pilat ga je hotel rešiti, da bi po pravici storil, pa vunder se boji tudi pri unih zameriti se, ki so mu žugali, ga pri cesarju zatožiti. Si iz te zaderge pomagati in odgovornost od sebe odvaliti, je poslal Jezusa k Herodežu; pa zastonj, — Herodež je Jezusa nazaj poslal; sedaj mu spet nekaj novega pride na misel, Jezusa rešiti. Ob prazniku je namreč poglavar navado imel, ljudstvu enega jetnika izpustiti. Imel je pa tedaj jetnika Baraba po imenu. Pilat tedaj govori: „Kterega teh dveh hočete, da vam izpustim.“ Zaupila pa je množica od sovražnikov našuntana: Preč ž njim, Baraba nam izpusti. Kaj tedaj hočete, da storim s kraljem Judov? Križaj ga, križaj ga. Na to je Pilat Jezusa uzel in ga je dal gajzlati. Zunaj sodne hiše stoji in čaka nadraženo ljudstvo, znotraj neusmiljeni vojščaki Jezusa tepejo, zanicujejo, ternjevo krono spletejo in škerlast plajš mu ogernejo. Še enkrat skuša slabi Pilat Jezusa rešiti. Tako raztepenega pelje Pilat pred ljudstvo, ga mu pokaže in reče: Glejte! pripeljem vam ga vunkaj, da spoznate, da ne najdem nad njim nobene krivice. Jezus je tedaj vunkaj prišel s ternjevo krono in s škerlastim plajšem; Pilat ga ljudstvu pokaže in reče: Glejte, človek! glejte svojega kralja! Vidite ga pobitega, razterganega, da ni več človeku podoben? Kaj hočete še več, ako ste ljudje, ako še človeško serce v vaših persih bije, usmilit se njega. Tako govori ajd. Vidi, da je nedolžen, pa vunder se ljudstva boji, in krivico stori. Ljudstvo usmiljenja prosi, in on je ž njim neusmiljen. Ko ga ljudstvo zagleda, upije vnovič; „Križaj ga, rizaj ga.“ Tako stoji Pilat med ljudstvom, ki je vse serdito in razkačeno in med Jezusom, ki molci — zunaj je prederzen — znotraj boječ. Ko je zastonj si prizadeval, usmiljenja za Jezusa pri ljudstvu obuditi, reče: „Uzemite in križajte ga vi, jaz ne najdem krivice nad njim.“ Rekli so mu pa: Mi imamo postavo, in po postavi mora umreti, ker se je Sinu božjega delal. Pilat to slišati se je še bolj bal. In je spet šel v sodno hišo in je rekel Jezusu: Od kod si ti? Jezus mu ni odgovoril. Pilat reče: Meni ne odgovoriš, ne veš, da imam oblast, tebe k smerti obsoditi in te izpustiti. Jezus mu odgovori: Ne bi imel nobene oblasti do mene, ko bi ti ne bilo od zgorej dano. Iskal je pa Pilat Jezusa izpustiti. Judje so pa upili: Ako tega izpustiš, nisi cesarjev prijatelj. Ko je pa Pilat vidil, da nič ne opravi, temuč da večji hrup ustaja, je uzel vode, si je roke umil vprico



ljudstva rekoč: Jaz sem nedolžen nad kervjo tega pravičnega — vi glejte. Vidite boječega, plašljivega Pilata, on je pravi oče in živa podoba vseh krivičnih, ki se pravične in nedolžne delajo. Sedembart je povedal, da je Jezus nedolžen, vunder ga k smerti — pravičnega obsodi, in sam sebe še nedolžnega dela: Jaz sem nedolžen nad kervjo tega pravičnega. Ako je Jezus pravičen, kako more Pilat nedolžen biti! Tako človek oslepi! —

Ali ne slišiš, kakšne pritožbe zoper te imajo. Jezus pa ni besedice odgovoril, tako da se je Pilat silno začudil. Glejte čudno skrivnost! Magdalena je bila kakor grešnica zaničevana, — Jezus jo zagovarja in nje grevengo hvali. Prešestnico so v tempelj pripeljali, vsi so bli pripravljani, jo kamnjati. Jezus jo obvarje rekoč Jan. 8, 7.: „Kdor izmed vas je brez greha, naj verže prvi kamen na njo. Sedaj je pa sam obtožen, on sam je k smerti obsojen, in ne najde se noben, kateri bi le besedice za nja govoril.

Oče nebeški je pričal večbart, to je moj ljubljeni sin, pa dans ta glas molci. Tudi sv. Duh se ne prikaže, da bi za njega pričal. Tudi trume angeljev molčijo. Sv. device ni pri njem. Učenci so zbežali. Nobeden ni ne v nebesih ne na zemlji, da bi za Jezusa govoril. Pa vunder eden spregovori za Jezusa. Pilat pravi: „Jezus je pravičen,“ pa vunder ga k smerti obsodi in se nedolžnega dela. Kaj se pa iz tega Pilatusovega govora za naše življenje učimo, bomo slišali dalje.

II. Ko je Judaž svojega učenika izdal in se mu je proti jutru vest zbudila, je ves obupan izklical: „Jaz sem grešil, kri pravičnega sem izdal!“ — Veliko prederzniši pa Pilat govori. Jaz sem nedolžen nad kervjo pravičnega. Vi krivični, ki se pravične delate; vi, ki grešite, in se nedolžne mislite, pridite in glejte Pilata, svojo resnično, živo podobo. Ko sta perva človeka v paradizu grešila, sta se zakrivala pred Bogom, in se z figovim listjem pokrivala: namesto da bi svojo nepokorščino očitno spoznala, sta se zagovarjala. Na to pravi sv. Ambrož: „Adam me uči, kaj figovo listje pomeni? kdor svoj dolg, svojo krivico hoče zakriti, se z figovim listjem odeva.“ Glejte to odejo si vsak Adamov otrok zna narediti. Kedar kej zakrivi in pregreši, svoje krivice ne bo spoznal, ampak se izgovarjal in tajil: Jaz tega nisim storil, jaz kej tacega nikdar ne storim — jaz sem nedolžen — vidite Pilatovo podobo: pravičnega k smerti obsodi in se nedolžnega dela. Kaj, kje je tvoj brat? — Kaj, ki ga je umoril, taji, in pravi: Jaz ne vem — kajti sem jaz varh svojega brata? Tako znajo Adamovi otroci, tako ravnajo krivični, ki se pravične delajo. Narpred tajijo, se izgovarjajo, le za krivične se nočejo spoznati. Sv. Gregor pa take ljudi ježu primerja. Kedar gre jež po vertih sadja nabirat, glavo in noge dobro ve upotrebovati. Kedar pa človek na nja zadene, se hitro okroglo zvije,

da ni viditi ne glave ne nog. Leži tiho, kakor prav nedolžen, pa ta nedolžni hudo ternje od sebe moli. Tako znajo Adamovi otroci. Dokler mislijo, da jih nihče ne vidi, ne manjka jim glave, ne rok in ne nog doprinašati vse hudobije. Kedar se pa zapasejo, in na odgovor postavijo, se delajo, kakor da nimajo ne glave, ne rok, ne nog — tega niso storili — nikdar kej takega ne storijo, se delajo nedolžne, in lažejo si pomagati. Tem se morajo prištevati tudi stariši, ki so do svojih otrok preveč mehki, in kej hudega od njih ne dajo veljati, da bi ravno z lastnimi očmi videli. Kriva ljubezen jih je zaslepila. Oni jih zagovarjajo, pomagajo zakrivati in tajiti; — kej takega oni ne storijo, v Pilatovi podobi se vidijo tudi oni.

Uprašajmo hudobnega otroka, zakaj je to ali uno storil? bode se izgovarjal, kedar več tajiti ne more, poreče: tega nisim vedel, da je tako hudo. Pobaraj igravca, ki je vse zapravlil, zakaj je tako igrati jel? bo ti odgovoril: jaz sem mislil, da bom na dobičku. Pobarajte umirajočega, zakaj ni pred za svoje izveličanje skerbel, bo odgovoril: nisem mislil, da bo smert tako blizo. Tako najde vsak grešnik izgovorov za svojo hudobijo, nihče noče vedeti, da bi grešnik bil. Še ena druga sorta je ljudi Pilatu živo podobnih, ki ne tajijo, ne izgovarjajo se, ampak hudobijo očitno spoznajo, ali vunder za krivične in hudobne še nočejo veljati. Ti se ne izgovarjajo tako rahlo, temuč prederzno, se puntajo zoper Boga in vest. Jaz sem pravičen, pravi prešestnik: zakaj to ni greh. Slišite strašen govor, kakor iz Pilatovih ust, ki je rekel: jaz sem nedolžen nad kervjo pravičnega. Jaz sem pravičen, pravi novi nevernik; verovati razsvetljenemu človeku ni treba, da le veruje, kar se mu poljubi. Slušajte, kako svojo hudobijo zagovarja in olepšuje, le za hudega noče veljati. Jaz nisem nikogar ubil, nisem kradel, nisem prešestoval, zatorej sem pravičen, tako govori marsikteri Pilatovih bratov. Ja pravičen si, ali ah kakšna je tvoja pravičnost, da se Bogu usmili: pravičen si, kakor je bil Pilat nedolžen. Da pa dolgo in dolgo cerkve ne vidiš, spovednice pa še menj, da od dobrih del nič ne veš, pa tudi drugi za nje ne vejo, za to se ne maraš. Pa slušaj, kako te Jezus uci: Ta postava, ki prepoveduje ubijati, krasti, in prešestovati, zapoveduje tudi v Boga verovati, nja sveto ime v časti imeti, stariše spoštovati, in cerkvene zapovedi izpolnovati; in Kristus še govori Mat. 5, 19.: „Kdor postavo le v nar manjšem prelomi, se na celi postavi pregreši.“ Poslušaj le svojo vest in prosi sv. Duha za njegovo luč in vidil boš strašnih hudobij. Ja, ko bi ta pravičnost obveljala, bi res mogli reči in veselo izklicati: O srečni dni! srečni zlati casi svete nedolžnosti so se vernili, pa žalibog le Pilatove nedolžnosti.

Ali Bog nas vari te strašne nedolžnosti!

## S k l e p.

Ljubi kristjani! kaj pa hočemo mi storiti? Naj Pilat, naj njegovi bratje kllčejo: Nedolžni smo. Mi pa recimo: Dolžni smo, kri- vični smo; nedolžni smo pa le po kervi Jezusa Kristusa, ki je nas grehov očistil. Kaj bi se izgovarjali, le pomoči hočemo iskati pri zakramentu sv. pokore. Tri besede so, govori sv. Avguštin: „jaz sem grešil,“ pa v teh treh besedah je naše izveličanje, naša pra- vičnost. Spoved izveliča dušo, ukonča hudobijo, zmaga peklenškega, zapre vrata peklenške, in odpre vrata nebeške. Dvojna zarja se na nebesu prikazuje, ena zvečer, ena zjutraj. Lepa je zvečerna zarja, ali po nji pride črna noč, lepša je juterna zarja, po nji pride svitli dan. Tako je tudi dvojna zarja na naših licih, ena, ki nas s sramoto polija, kedar grešimo, — druga, ki nam gnado in izveli- čanje prinese, kedar se ponižno obtožimo svojih grehov. Ljubi moji! skoraj stopimo spet v spovednico; oh! da bi juterna zarja polila naše obličje; oh! da bi po spovedi ne bilo več noči v našem sercu, temuč jasni, svitli dan. Zdihujmo: Grešili smo, grešili, ti o Jezus nam odpusti! Amen.

## Kerščanski nauki.\*)

I. Glej katekizem od: „Kaj se imenuje katekizem“ do: „Ali je k izveličanju zadosti itd.“

No! to me prav v serce veseli, ljubi moji farmani! da se je vas toliko snidlo, prvi kerščanski nauk poslušat. Le tudi zanaprej tako pridni bodite! Moja dolžnost je, vam keršč. nauk oznanovati, vaša pa, mene zvesto poslušati. In to bo tudi vaša časna in večna sreča. Vi- dili bote, da moji nauki ne bojo nikoli predolgi, — tudi jih bom nare- jal kolikor le morem kratkočasne. Prav po domače bom vse resnice naše vere razlagal, da me bo vsakdo lahko zastopil, tudi bom kako povestico vmes povedal, slednjič pa tudi enmalo popraševal, da se pre- pričam, kako ste pazili. Kdor me je dobro poslušal, temu ne bo te- žava odgovarjati.

Preden pa začnem, moram povedati: kaj da je katekizem, — to so namreč bukve, v katerih to stoji, kar bom vas učil. Te bukve pa imajo petere poglavja in en pristavek. Ravno tako bom tudi jaz svoje keršč. nauke vredoval. Naj pred govorim od svete vere, potem od

\*) Podajaje čast. gg: naročnikom keršč. nauke, mislimo jim ustreči. Keršč. naukov, kakor jih katehet v cerkvi potrebuje, dosedaj še nimamo, če ravno katekizmov — manjših in večjih — ne manjka. Prepričani smo, da je veliko bolje vsako leto cel katekizem kratko pa jederno učiti, kakor široko in obsirno le nekterih koscov. Zato bodedo cel katekizem v 50 — 60 keršč. naukov razdelili, da ga priden katehet zamore v enem letu celega prednašati. Bolje kratko pa večkrat, — kar letos ne povem, znam drugokrat dostavljati, — in kar v keršč. nauku prostora ne najde, naj se jemlje v pridige.

upanja, od ljubezni, od svetih zakramentov, od kerščanske pravice in slednjič od štirih poslednjih reči. Začnemo toraj pri prvem poglavji, začnemo od svete vere. Kaj se pravi verovati? Verovati se pravi, vse za res deržati, kar je Bog itd. Da si ložej zamerkate današnji keršč. nauk, vam danes razkladam tele reči: 1. Od koga je prava vera? 2. Kje se nahaja prava vera? 3. Kje zajema katoljška cerkev pravo vero?

1. Saj veste, zakaj je sv. vera? Vera nas uči, Boga, našega gospoda in sodnika in tudi njegovo sv. voljo prav spoznovati, — ona nam pove, kaj je nam storiti, česa se varovati, da tukaj srečno in mirno živimo, in enkrat v nebesa pridemo. Kdo boče pa nam vsega tega mogel in vedel naj bolje povedati; mar ne Bog sam, ki je nas stvaril in nam nebesa pripravil? Gotovo Bog sam nar boljše pozna pot, ki pelje v svete nebesa. Kamo jo človek zabrede sam s svojo pametjo, to nam žalostno pričajo vsi ajdi starega in novega testamenta. Prav je kralj David govoril: „Vsi so zašli in nepridni postali,“ ps. 13, 3. Bog se je po svoji neskončni milosti v resnici človeka usmilil, in ga dobrotljivo učil, kaj ima storiti, da se večno izveliča. Naj pred je On sam govoril k človeku, kakor dober oče se je obhodil z Adamom in Evo, jima govoril in oznanoval svojo voljo; potem je govoril po svojih prijatih, patrijarhah in prerokih in poslednjič po svojem Sinu Jezusu Kristusu: „Mnogoterokrat je nekđaj Bog govoril očakom po prerokih; zadnič pa je nam govoril po Sinu,“ Hebr. 1, 1.

Še enkrat, — le dobro poslušajte: Vera nam kaže pot v vesele nebesa — ta pot pa gotovo Bog sam naj boljše ve, zatorej je tista vera prava, katero je nam Bog razodel in to naj pred po očakih in prerokih in slednjič po Jezusu Kristusu.

2. Kje pa se nahaja ta prava vera? Jezus je opravil svoje sveto in težavno opravilo, in se vernil v nebesa, kjer sedi na desnici svojega nebeškega Očeta. Pa nas ni sirote zapustil: saj je bil prišel izveličat vse od Adama noter do poslednega človeka. Zato je postavil sveto katoljško cerkev, in jej oblast dal, v svojem imenu učiti vse narode, jim sv. zakramente deliti, nekervavi ofer sv. maše darovati in vse tako vravnovati in voditi, kakor se dobro ali potrebno kaže vse verne izveličati. Da pa se njegova cerkev nikoli ne moti, je obljubil pri njej ostati do konca sveta (Mat. 28), in je obljubil, da bo Očeta prosil, da naj jej pošle Duha resnice (Jan. 14, 16), kateri bo pri njej ostal do vekoma. Prava božja vera se toraj nahaja v sv. katoljški cerkvi.

3. Kje pa ona zajema pravo vero? Katoljš. cerkev zajema pravo vero iz dveh studencov; nekaj iz svetega pisma, nekaj pa iz

ustnega sporočila. Vse, kar je nam Bog razodel v starem zakonu, se bere zapisano v bukvah, ki so jih brumni možje od Boga nagnjeni in navdahnjeni spisali. Ti možje so: Mojzes, kralj David, modri Salomon, in preroki. Vsi ti so spričali, da je njih beseda od Boga, zakaj čudeže so delali in prerokovali. To pa, kar je nam Bog razodel po svojem Sinu Jezusu Kristusu, je najprej Jezus sam le ustmeno učil, za njim so pa pridigovali njegovi aposteljni in učenci, in še le potem so nekaj Jezusovega nauka napisali; večjidel so pa le ustmeno učili in tako so šli Jezusovi nauki od ust do ust tako dolgo, da so jih sveti cerkveni učeni-ki v svojih knjigah spisali in shranili. Motil bi se, ko bi hotel le samo to za Jezusov nauk imeti, kar v sv. pismu stoji. Že sami aposteljni so verne zavračali tudi na nauke, ki so jih od njih slišali: „Bratje! bodite stanovitni in deržite sporočilo, kterega ste se naučili ali po govorjenji ali po našem listu“ II. Tes. 2, 14. Jezus tudi ni zapovedal svojim učencem pisati, temuč iti in učiti vse narode. Zatorej tudi niso vsi pisali, temuč le nekteri. Pisali so: sv. Matevž, sv. Marka, sv. Lukaž in sv. Janez štiri evangelje, — sv. Lukaž tudi apostoljsko djanje in sv. Janez skrivno razodetje; liste so pisali: sv. Pavl je jih napisal 14, sv. Peter 2, sv. Janez 3, sv. Judež Tadej in sv. Jakop manjši po 1.

### Sklep.

Mi vsi smo katoljški kristjani. Kristjani smo, ker vse verujemo, kar je Kristus učil; kar je pa Kristus učil, to nam pravi naša sv. katoljška cerkev; tudi to verujemo, zatorej smo katoljški kristjani. Srečni da smo katoljški kristjani, zakaj mi imamo vse, kar je Kristus učil in njegovi sv. učenci; mi verujemo, kar stoji v sv. pismu starega in novega zakona, pa tudi to, kar je od božjega nauka šlo od ust do ust, verujemo tudi ustmeno sporočilo. In glejte! ljubi poslušavi! tele male bukvice — male so, pa vendar obsegajo vse, kar je nam verovati in storiti treba, da se izveličamo. Katekizem so tele bukvice. Oj! te bukvice bi nam imele biti svete in ljube!

Terdno verujmo in zvesto spolnujmo, kar v teh bukvicah stoji — in nebesa so naše! Amen.

II. Glej katekizem od: „Ali je k izveličanju ... do:“ Kde je, kar katoljš. kristjan . . . .

Prava vera je tista, ktero je nam Bog sam razodel; to vero pa hrani in uči naša sv. kat. cerkev; zajema jo pa iz sv. pisma in ustnega sporočila. To smo slišali danes osem dni. Danes spet dalej stopamo in premišljujemo sledeče prašanja: 1. Kako pride človek k pravi veri? 2. Ali je človeku prava vera potrebna? 3. Kaka naj bo naša vera?

1. Človek pride k pravi veri po tem, da mu Bog dar svete vere podeli in da si človek sam za pravo vero prizadéva.

a) Pervič je treba, da Bog človeku dar sv. vere podeli, da ga klice, razsvetljuje in naganja, pravo vero sprejeti, se nje držati in po nji živeti. Jezus sam pravi: „Nihče ne more k meni priti, če ga Oče ne vleče,“ Jan. 6, 44. Sv. Petru je Jezus rekel: „Tega ti ni kri in meso razodelo (to nisi spoznal po svoji človeški pameti), temuč moj Oče, kateri je v nebesih“ Mat. 16: Spomnimo se na sv. Pavla, kako čudno se je spreobernal k pravi veri, dj. apost. 9, — na pobožno Lidijo, kateri je Bog serce odperl, da je zvesto to poslušala, kar je sv. Pavl govoril, dj. ap. 16, 14. Kako je prišel k pravi veri cesar Konstantin, (zgod. kat. I. 117), sv. Avguštin (zgod. kat. I. 145), jud Alfons Ratisbone v Rimu 20. jan. 1842. Zategavoljo se katolj. vera imenuje poseben dar božji, čeznatorna luč, človeku v serce vlita čednost. To gnado sv. vere Bog človeku že pri sv. kerstu v serce vlije, kakor zlahno, pa rahlo zernce, ki potem raste, zori in sadja rodi.

b) Pa gnada božja nobenega ne sili, — treba je, da si človek potem, ko odraste, še sam prizadéva za sv. vero, da namreč sv. kat. cerkev posluša, njen nauk sprejema in hrani. Človek zamore svoje oči zatisniti, da rumenega solnca ne gleda — človek zna tudi slep postati na duši, da dušnega solnca ne vidi. Poglejmo na pisarje in višje duhovne, vidili in slišali so vse, kakor uni judje, pa so ostali terdovratni in slepi; — spomnimo se deželnega poglavarja Feliksa (dj. ap. 24.). Bog neskončno usmiljeni toraj človeka kliče, on ga ima poslušati in z gnado božjo delati, da k pravi veri pride. Potem taj se vera po pravici dar božji in tudi čednost imenuje.

2. Ali je pa človeku vera potrebna? Ja! človeku je vera potrebna, zakaj vera:

a) razsvetljuje našo pamet. Kamo človek zablodi brez sv. vere, nam pričajo ajdi. „Molili so, kakor sv. Pavl pravi, umerjoče ljudi, ja clo ptice, štirinožne in lazeče živali,“ Rimlj. 1, 23. Kralj Krösus praša nekđaj modrijana Thalesa, kaj je Bog. Še tega mu ta slavni modrijan ni vedel povedati. To pri nas še vsak otročiček ve! (Glej zgd. katek. I. 29.).

b) tolaži in razveseljuje naše serce. Naša zemlja je solzna dolina in težek jarm nas vse tlači. Kdo nas tolaži, nas pomiruje, razveseljuje? Sv. vera, ki nas uči, da smo grešniki, — da nas nič ne zadeva brez da bi Oče nebeški ne vedel, — da se tako čistimo in pripravljamo za nebeško plačilo: „Veselite se, zakaj . . . Pomislimo na sv. aposteljne in vse mučenike: voljno, radi, veseli so terpeli, vera je jim moč dajala! In kaj nas tolaži, ko nam vest očita, da smo grešili? Spet sv. vera, ki nam kaže na spovednice, kjer namestniki božji zgrevanim grešnikom

grehe odpuščajo. In kader naše ali naših ljubih življenje h koncu gre, kaj nam solze odbrise? Vera, ki nam pravi, da je Jezus naše življenje in ustajenje.

c) vodi in okrepuje našo voljo. Vera nam kaže pravi pot, nam oznanuje božje zapovedi, nam pa tudi kaže večno placilo, če Bogu zvesto služimo, pa tudi večno pogubljenje, če grešno živimo. Vera nam pa tudi kaže sv. zakramente, po katerih se gnada božja v naše serce cedi in našo slabo voljo podpira. Pomislimo, kako gerdo so nekdajni ajdi živeli? Kamo bi prišli tudi mi bez vere? kaka se je godila v Parizu, ko so neverni puntarji oklicovali, da ni treba nobene vere? kako pa še dan današnji živijo tisti, ki nimajo nobene vere? „Po njih sadji jih bote poznali“ pravi Jezus. Vidite toraj, da je vera neobhodno potrebna vsakemu! Komu pa še ni dosti, naj posluša sv. Pavla, ki pravi: „Brez vere ni mogoče, Bogu dopasti“, Hebr. 11, 6. in Jezusa samega, ki je rekel: „Kdor ne veruje, je pogubljen“ Mark. 16, 16.

3. Kaka pa mora biti naša vera? Ona mora biti splošna, stanovitna in živa.

a) Splošna mora biti naša vera, to se pravi: vse resnice, katerih je Bog razodel in nam po svoji sv. kat. cerkvi verovati zapoveduje, imamo verovati brez vsega razločka ali obotavljenja. Kristus je svojim učencem zaukazal, učiti vse narode in jih vse učiti, kar je jim povedal. Ravno tako je pa tudi naša dolžnost vse verovati; zato ni rekel Kristus: Kdor ne veruje te ali une resnice, temuč naravnost: „Kdor ne veruje, bo pogubljen,“ Mark. 16. Bog, ki vse ve, je nar boljše vedel, česa je nam treba, da se izveličamo, in On, naš dobrotljivi in neskončno modri oče, je nam gotovo le takih resnic razodel, katerih je nam potreba, da se izveličamo. Prav lepo piše sv. Augustin (contr. Faust. c. 3): „Ako od svetega evangelja le to verujete, kar hočete, unega pa ne, česar nočete, verujete več sebi, kot sv. evangelju.“

b) Stanovitna je vera, če tako terdni stojimo, da nas v naši veri nobena reč motiti ne more. Kdor se ne vojskuje, ne zmaga, pa tudi ne bo v nebesih venčan: „Bij dobro vojsko vere.“ (I. Tim. 6, 12.) Ustajajo pa sovražniki naše vere iz znotraj in od zunaj. Znotraj posebno: visoka in prevzetna glava, hudobno serce in popačena volja. Prevzetnim se Bog zakriva, malim, ponižnim se razodeva, (Mat. 11, 25), hudobno serce in popačena volja rada človeka moti in slepari: „Glejte, da v nobenem izmed vas ne prebiva hudobno, neverno serce, pripravljeno odpasti od živega Boga,“ Hebr. 3, 12. Poglejmo na Judeža Isk. — na Voltera, Enrika VIII (zgod. kat. II. 19, 201.) Zunaj so pa hudobni ljudje, ki nas v veri motijo: oni se nam posmehujejo in nam prilizujejo, — oni lažejo in černijo, — oni sedaj zlate obljube delajo, sedaj strašno protijo, terpinčijo ja clo morijo (zgod. kat. I. 5...).

Pa stali so sv. mučenci stanovitno, se možko vojskovali in zmagali; sedaj pa tudi kraljujejo z Jezusom, za kterega so se vojskovali. — Pa ni še zadosti, da drevo zdravih in košatih korenin poganja in terdno v zemlji stoji, — treba je tudi, da raste na visoko in široko, da zeleni in cveti, in slednjič tudi obilno dobrega sadja rodi. Tako tudi naša vera ne sme samo terdno v sercu živeti, temuč ona se mora tudi zunej kazati, ima cveteti in nositi žlahnega sadja, naša vera mora

c) živa biti. Kazati in spoznovati imamo sv. vero z besedo in v djanji. „Kar v sercu vre, iz ust gre,“ — „Kdor me spoznavlja pred ljudmi, tega. (Mat. 10, 32), pravi Jezus in sv. apostel Pavl uči:“ V sercu verujemo, da smo pravični, z ustni pa vero spoznavljamo, da se izveličamo „Rim. 10, 10. Gorje pa tistemu, kteri se Jezusa sramuje Mat. 10, 33. (Zgod. kat. I. 220 e in 221 h). Če toraj čast božja, naše ali našega bližnega izveličanje tirja, vero očitno spoznati, je treba tega storiti. Posebno je pa treba sv. vero v djanji skazovati, po nji živeti. Zakaj vera nam ni dana, da vemo in le verujemo razodetih resnic, temuč da pravično živimo, Bogu služimo in se izveličamo. „Kaj pomaga, bratje moji! ako kdo pravi, da vero ima, če pa del nima; ga bo mar mogla vera izveličati?“ Jak. 2, 14. Kako lepo in brumno so prvi kristjani živeli! (Zgod. kat. I. 20.). Sv. Gregor pravi: „Le tedaj smo resnično verni, če vero, ki jo z jezikom spoznavljamo, tudi v djanji skazujemo.“ Kaka pa je z nami? Morebiti, da marsikteri stoji v kerstnih bukvah, — v bukvah večnega življenja ga pa ne bo.

### S k l e p.

Hvalimo neskončno usmiljenega Boga, da je nas poklical v sv. kat. cerkev: ona hrani in uči pravo vero, brez ktore ni mogoče Bogu dopasti in k njemu v nebesa priti. Pa tudi zvesto skerbiamo, da bo naša katolj. vera splošna, da verujemo vse, kar sv. kat. cerkev uči, — da bo stanovitna in živa, da se zvesto in vselej ravnamo po njenih naukih, naj bi nas še toliko stalo! Kdor tako veruje, bo izveličan. Amen.

### Zgodovinski izgledi. \*)

\* Srečen, kdor je katoljški kristjan. Brumni kristjanski kralj Alfons — Modri imenovan — se je veselja jokal, kader je premišljeval srečo, da ga je Bog poklical k pravi veri. „Vedno Boga hvalim, je večkrat rekel, ne za to, da sem kralj, temuč za to, da sem katoljčan.“

\*) Zversteni so tako, da se jih katehet pri kerš. nauku lahko posluhuje.